

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

61

Η Απαγωγή
της Αστράτης

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ Ο Έλληνας
Υπεράνθρωπος

‘Η ‘Υπερβολίδα

ΕΝΑ μικρό, μακρόστενο πλανητόπλοιο χαμηλώνει προς την έπιφάνεια της Γής. (*)

(*) Διάβασε το τεύχος 60, «Οι ‘Αστράλινοι Δαίμονες». Οι Χουάνα, με άπληρη κή φυλή από τον πλανήτη ‘Αμόν, έπετέθησαν εναντίον της Γής με μετάλλωμα θηρία - ρομπότ και με τρομερά όπλα που διαλύουν τά πάντα! ‘Η Γή σώζεται χάρις στον ηρωισμό και την έξυπνάδα του ‘Υπερέλληνα! ‘Ο ‘Ελ Γκρέκο, έβ άλλου, με το άτομικό πιστόλι του ανατινάξει το γιγάντιο πλανητόπλοιο τους μαζί με τους Χουάνα και τά ρομπότ. Την τελευταία στιγμή όμως, ένα μικρό πλανητόπλοιο ξεφεύγει μέσα από το μεγάλο, χωρίς να τό αντιληφθούν οι ‘Υπεράνθρωποι!

Είνα: τό πλανητόπλοιο τών Χουάνα, που είχε ξεφύγει: από την καταστροφή!

Χαμηλώνει: γοργά και προσγειώνεται: πάνω σ’ ένα πλάτωμα στην πλαγιά ενός βουνού, όχι πολύ μακριά από τό έξοχικό σπίτι τών ‘Υπερανθρώπων.

Δέκα Χουάνα άνθρωποι: από τον πλανήτη ‘Αμόν, με παράξενες διαπλανητικές στολές, πηδούν έξω από τό πλανητόπλοιο.

Τά πρόσωπά τους είναι ακόμα γεμάτα τρόμο από την τρομακτική έκρηξη, από τό όποια είχαν γλυτώσει: τόσο ανέλπιστα και γεμάτα μίσος εναντίον τών ‘Υπερανθρώπων που είχαν καταστρέψει: τό έκστρατευτικό τους σώμα!

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

“Ένας απ’ αυτούς λέει:

—Βγάλτε έξω τὸ ραδιο-κουμπό! “Έχει πάθει βλάβες ἀπὸ τὴν ἐκρηξι, μὰ θὰ καταφέρουμε νὰ τὸν ἐπισκευάσουμε! Πρέπει νὰ εἰδοποιήσουμε τοὺς δικούς μας, στὸν πλανήτη Ἄμὸν!

Οἱ Χουάνα μπαίνουν πάλι μέσα στὸ πλανητόπλοιο καὶ κουβαλοῦν ἔξω ἕνα βαρὺ μηχανήμα. Αὐτὸς ποὺ εἶχε μιλήσει σκύβει ἐπάνω του καὶ ἀοχίζει: νὰ τὸ ἐξετάζη καὶ νὰ τὸ ἐπισκευάζη.

Λίγα λεπτά ἀργότερα, σηκώνει τὸ κεφάλι του ἱκανοποιημένος.

—“Ὑν τάξει!, λέει. “Ο ραδιοκουμπὸς εἶναι ἕτοιμος!

Γυρίζει ἕνα κουμπὶ καὶ ἀρχίζει νὰ μιλάει:

«Ἐδῶ ἐστρατευτικὸ σώμα τῶν Χουάνα! Καλοῦμε τὸν πλανήτη Ἄμὸν! Καλοῦμε ἐπείγοντως τὸν πλανήτη Ἄμὸν!»

«Ἐδῶ πλανήτης Ἄμὸν!, ἀπαντᾷ μὴ φωνή. Λέγετε!»

«Δότε μας τὸ Μεγάλο Μάγο! Γρήγορα! Συμβαίνει κάτι σοβαρό!»

«Ἀμέσως!»

Περνοῦν μερικὲς στιγμές. “Ἐπειτα μὴ ἄλλη φωνή, σοβαρὴ καὶ βαθεῖα λέει:

«Ἐδῶ Μεγάλος Μάγος! Τὶ συμβαίνει;»

«Μεγάλε Μάγε, τὸ ἐστρατευτικὸ σώμα, ποὺ ἔστειλες ἐναντίον τῆς Γῆς, κατεστράφη! Ἡ ἀντίστασι ποὺ συναντήσαμε ἦταν πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ ἐκείνη ποὺ περιμέναμε! Μᾶς ἐπετέθησαν οἱ θρυ-

λικοὶ Ὑπεράνθρωποι καὶ κατέστρεψαν ὅλα τὰ ρομπὸτ καὶ τὸ πλανητόπλοιο καὶ ἐξόντωσαν ὅλους τοὺς δικούς μας! Δέκα μόνον κατωρθώσαμε νὰ ξεφύγουμε τὴν τελευταία στιγμή μὲ τὸ μικρὸ βοηθητικὸ πλανητόπλοιο, ποὺ ὅπως ξέρεις - δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς μεταφέρει ὡς τὸν πλανήτη Ἄμὸν! Πρέπει, λοιπόν, ἢ νὰ μᾶς στείλῃς ἐνισχύσεις ἢ νὰ μᾶς βοηθήσῃς νὰ φύγουμε ἀπὸ τὴ Γῆ, ὅπου εἴμαστε παγιδευμένοι!»

Ἀκολουθεῖ μὴ λιγὸς στιγμή σιωπὴ. “Ἐπειτα, ὁ Μεγάλος Μάγος, ὁ ὑπέρτατος ἀρχηγὸς τῶν Χουάνα, λέει:

«Δὲν καταλαβαίνω! Δὲ χρησημοποιήσατε τὰ ὄπλα μὲ τὴ λάμψη ποὺ διαλύει καὶ εξαφανίζει τὰ πάντα;»

«Τὰ χρησημοποιήσαμε, ἀλλὰ οἱ Ὑπεράνθρωποι εἶναι ἄτρωτοι!»

«Χμ! Ἄτρωτοι. Ἔ; Δὲν δοκίμασατε ὁμῶς νὰ τοὺς αἰχμαλωτίσετε μὲ τὸ μεγάλο μαγνήτη;»

«Τοὺς αἰχμαλωτίσαμε! Αὐτοὶ ὁμῶς κατώρθωσαν νὰ ξεφύγουν!»

Ἀκολουθεῖ νέα σιωπὴ!

«Πολὺ καλά!, λέει τέλος ὁ Μεγάλος Μάγος. “Ὅπως καταλαβαίνω γιὰ νὰ κυριεύσουμε τὴ Γῆ, πρέπει νὰ ἐξοντώσουμε ἢ νὰ θέσουμε ἐκτὸς μάχης τοὺς Ὑπεράνθρωπους! Πολὺ καλά! Θὰ στείλω μὴ ὑπερβολίδα, ποὺ σὲ δυὸ μέρες θὰ θρίσκεται στὴ Γῆ! Ποῦ ἀκριβῶς ἔχετε προσγειωθῆ;»

Ὁ Χουάνα συμβουλευέται ἓνα ὄργανο καὶ δίνει στὸν ἀρχηγό του τὸ γεωγραφικὸ μήκος καὶ πλάτος τῆς τοποθεσίας ὅπου βρίσκεται αὐτὸς καὶ οἱ σύντροφοί του.

Ἡ ραδιοσυνδιάλεξι διακόπτεται. Ὁ Χουάνα γυρίζει στοὺς ἄλλους:

— Εὐτυχῶς ποὺ λειτούργησε ὁ ραδιοπομπός!, λέει. Διαφορετικά, θὰ μέναμε γιὰ πάντα πάνω στὴ Γῆ! Τώρα, δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ περιμένουμε τὴν ἀφίξι τῆς ὑπερβολίδας!...

«Ξεκαπίστρωτο...
γαϊντούρι!»

ΛΥΟ μέρες ἀργότερα, λίγο μετὰ τὸ πέσιμο τῆς νύχτας, ἓνα διαπεραστικὸ σφύριγμα ἀκούγεται στὸν οὐρανὸ καὶ ἓνα μακρόστενο ἀντικείμενο σκίζει τὸν ἀέρα μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα καὶ προσγειώνεται ἀπαλὰ δίπλα στὸ μικρὸ πλανητόπλοιο τῶν Χουάνα!

Εἶναι μιὰ μεγάλη βολίδα, ποὺ ἔχει σχῆμα πούρου! Στὰ μετάλλινα πλευρά της ἀνοίγει μιὰ πόρτα καὶ τρεῖς Χουάνα πηδοῦν ἔξω. Οἱ ἄλλοι τοὺς ὑποδέχονται μὲ ἐνθουσιασμό.

—Ἡρθατε ἐπιτέλους! λέει μὲ χαρὰ, θὰ μπορέσουμε νὰ γυρίσουμε πίσω στὴν πατρίδα μας!

—Μὴ διάξεστε!, λέει ἀυστηρὰ ἓνας ἀπὸ τοὺς νεοφερμένους ποὺ ἀπὸ τὴ στολή του φαίνεται νὰ εἶναι ἀξιωματι-

κός. Πρὶν φύγομε, ἔχουμε δουλειὰ νὰ κάνουμε! Ὁ Μεγάλος Μάγος διέταξε νὰ μὴν ἐπιστρέψουμε στὸν πλανήτη Ἄμόν, ἂν δὲν αἰχμαλωτίσουμε ἓναν τουλάχιστον ἀπὸ τοὺς Ὑπερανθρώπους γιὰ νὰ τὸν πάρουμε μαζί μας ὡς ὄμηρο!

Τὰ πρόσωπα τῶν ἄλλων γεμίζουν τρόμο.

—Νὰ αἰχμαλωτίσουμε ἓναν Ὑπεράνθρωπο; φωνάζουν. Ὁ Μεγάλος Μάγος δὲν ξέρει, φαίνεται, τί εἶναι οἱ Ὑπεράνθρωποι! Πιὸ εὐκόλα μπορεῖ κανεὶς νὰ αἰχμαλωτίσει ἓναν... κομήτη παρὰ τοὺς Ὑπερανθρώπους! Ἡ δύναμί τους...

Ὁ ἀξιωματικὸς τὸν διακόπτει χαμογελῶντας:

—Δὲν πρόκειται νὰ τοὺς αἰχμαλωτίσουμε μὲ τὰ χεῖρά μας, βλάκα! Ὁ Μεγάλος Μάγος μᾶς ἔδωσε μιὰ νέα ἐφεύρεσί του, ἓνα ἀόρατο δίκτυ ἀπὸ κοσμικὲς ἀκτίνες, ποὺ μπορεῖ νὰ αἰχμαλωτίσει ἀκόμα καὶ τὰ πιὸ δυνατὰ πλάσματα τοῦ Σύμπαντος! Μὲ τὸ ἀόρατο δίκτυ θὰ δοκιμάσουμε αὐρὸ τὸ πρῶτὸ νὰ αἰχμαλωτίσουμε ἓναν Ὑπεράνθρωπο καὶ ἀμέσως θὰ ξεκινήσουμε γιὰ τὸ Ἄμόν!

—Μά... κάνει ἓνας ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

—Δὲ δέχομαι ἀντιρρήσεις! λέει ὁ ἀξιωματικὸς. Οἱ διαταγές ποὺ πῆρα εἶναι σαφείς! Ὅποιος δὲν ὑπακούσει θὰ ἐκτελεσθῇ!

***

Τὸ ἐπόμενο πρωῒνὸ εἶναι

Ένα τραγούδι από φως και χρώματα! Ο ήλιος λάμπει ψηλά, λούζοντας με χρυσάφι την καταπράσινη έξοχη κάτω. Χιλιάδες πουλιά κελαδούν μέσα στα δάση και στον κήπο, που τριγυρίζει το σπίτι των Υπεράνθρωπων.

Τόν Κοντοστούπη τόν κωμικό νάνο, τόν έχει πιάσει... ποιητικός οίστρος. Κόβει βόλτες μπροστά στην Άστραπή που μαζί, με τόν Τσιπιτσιπ είναι καθισμένη κάτω από την κληματαριά και... συνθέτει ποιήματα!

Οί άλλοι Υπεράνθρωποι είναι καθισμένοι στη βεράντα,

Δάκρυα κυλούν από τὰ μάτια
το Έλ Γκρέκο...

από την άλλη μεριά του σπιτιού, και άκουνε συναρπαστικές ιστορίες που διηγείται ο Υπεράνθρωπος από την περιπετειώδη και ριψοκίνδυνη ζωή του.

Ο Κοντοστούπης απαγγέλλει:

«Λαμπρός ο ήλιος καμαρώνει στον πενταγάλανο ουρανό και με τὸ φῶς του στεφάνει
(νώνει

τόν Κοντοστούπη τόν τρανό! Φτεροκοπούν οί πεταλούδες από λουλούδι σε λουλούδι!

Χειροκροτούνε οί μαϊμούδες του... Κοντοστούπη τὸ τραγούδι!

Ο άνεμος παίζει... σαντούρι πάνω στὸν δέντρων τὰ κλαδιά!

Τ' ἄλογα βγαίνουν ἀπ' τ' ἀχούρι και τρέχουν σὰν τρελλὰ παιδιά!...»

—Μπορῶ νὰ πῶ κι' ἐγώ ἕνα τετράστιχο, Κοντοστούπη; λέει ὁ Τσιπιτσιπ με τὸ ράμφος πουλιού.

Ο νάνος τόν κυττάζει περφορητικά.

—Θὰ πῆς καμμιά βλακεία πάλι!, γρυλλίζει. Ἄς είναι ὅμως! Μπορεῖ νὰ σοῦ ἦρθε.... θεία ἐμπνευσι! Σὲ ἀκούμε!

Ο Τσιπιτσιπ ξεροβήχει κυττάζει πονηρὰ τὴν Άστραπή και λέει:

«Φίλοι μου, τ' είναι ὁ Κοντοστούπης (στούπης με τὴ χαζή, γελοία μούρη; είναι μεγάλος ποιητής

ἢ... ξεκαπίστρωτο γαϊτούρι;» Ἡ Άστραπή ξεσπάει σὲ ἀκράτητα γέλια. Ο Κοντο-

στούπης μένει για μερικές στιγμές ασάλευτος, μαρμαρωμένος, ανίκανος να κινηθεί από τη μεγάλη προσβολή που του έκανε το τερατάκι ο Τσιπιτσιπί.

“Όταν συνέρχεται και αποφασιίζει να έπιτεθή έναντίον του για να τον ξυλοκοπήση, είναι πιά άργά! Για δυο λόγους: Πρώτον, ο Τσιπιτσιπί τ΄χει βάλει στα πόδια κι΄ έχει έξαφανιστή ανάμεσα στους θάμνους του κήπου. Δεύτερον, ή ‘Αστραπή και ο Κοντοστούπης είναι τώρα κυκλωμένοι από καμμιιά δεκαριά άντρες με παράξενες διαπλανητικές στολές και με περιεργα πιστόλια στο χέρι!

Η ‘Αστραπή τούς κυττάζει έμβρόντητη.

—Οί... Χουάνα!, μουρμουρίζει.

892 έτη φωτός!

Ο NANOΣ αρχίζει να τρέμη σπασμωδικά σαν να έπιασε ξαφνικά ένα ηλεκτρικό σύρμα!

— Οί... οί Χουάνα!, τραυλίζει. Χα... χαθήκαμε! “Ωχ ή καρδούλα μου!

‘Η ‘Αστραπή κάνει να τιναχτή όρθια και να έπιτεθή έναντίον των Χουάνα. “Ενας όμως από αυτούς, με μιá γοργή κίνηση, τινάζει προς τó μέρος της κάτι άόρατο, σαν ένα ψαράς που πετάει ένα δίχτυ!

‘Η ‘Αστραπή μαρμαρώνει

‘Ο Κεραυνός χτυπάει τούς μετάλλινους θόλους με μεγάλους δράχους!

στη στάσι που έχει! Θέλει να κινηθή θέλει να απαλλαγή και να όρμήση έναντίον των αλλόκοτων έπιδρομέων από τόν πλανήτη ‘Αμόν, μα κάτι άόρατο και πανίσχυρο την συγκρατεί και έμποδίζει τά μπράτσα της να ξεδιπλώσουν τούς δυνατούς μυώνες τους!

Είναι αιχμάλωτη! Και ή δύναμι που την κρατάει είναι πολύ πιό ίσχυρη από τόν τρομερό μαγνήτη, που λίγες μέρες πριν είχε αιχμαλωτίσει

δλους τούς 'Υπερανθρώπους! (*)

—Κοντοστούπη!, λέει η 'Αστραπή με τὸ πρόσωπο γεμάτο ἀγωνία. Φώναξε τούς ἄλλους! Μὲ αἰχμαλωτίσαν οἱ Χουάνα! Φώναξε τὸν 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ τὸν 'Υπεράνθρωπο!

'Η καρδιά τοῦ νάνου πάει νὰ σπάσῃ ἀπὸ τὸν τρόμο, μὰ ἡ στοργὴ ποῦ νοιώθει γιὰ τὴν 'Αστραπή τὸν κάνει νὰ δράσῃ παρὰ τὴ θέλησί του.

— Αἰχμαλωτίσατε τὴν 'Αστραπή!, μουρμουρίζει. Θὰ μού τὸ πληρώσετε αὐτό!

Καὶ ἡ μικρὴ, ἀλλὰ τρομερὰ δυνατὴ γροθιά του προσγειώθεται μὲ φόρα πάνω στὸ στήθος τοῦ πιὸ κοντινοῦ Χουάνα. 'Ο Χουάνα ἀφήνει μιὰ κραυγὴ πόνου διπλώνεται στὰ δυὸ καὶ σωριάζεται χάμω νεκρὸς μὲ τὸ στήθος τσακισμένο!

Μὰ ἡ νίκη τοῦ Κοντοστούπη εἶναι προσωρινή. Οἱ ἄλλοι Χουάνα στρέφουν πρὸς τὸ μέρος του τὰ πιστόλια τους καὶ ὄλο: μαζί πιέζουν τὴ σκανδάλη τῶν ὄπλων τους.

Λευκὲς ἐκτυφλωτικὲς λάμπεις ξεπηδοῦν ἀπὸ τὰ στόμα τῶν πιστολιῶν καὶ τυλίγουν τὸν Κοντοστούπη ποῦ ἀρχίζει ἀμέσως νὰ χάνεται!

—'Αγιοὶ Πάντες!, τραυλίζει ὁ νάνος. Σβήνω! Λυώνω! Πεθαίνω...

Δὲν ἀποτελεῖώνει τὴ φράσι του, γιατί ἔχει ἐξαφανιστῆ ἐντελῶς τώρα πιά!

Οἱ Χουάνα στρέφουν τὴν προσοχὴ τους πρὸς τὴν 'Αστραπή. "Ένας ἀπ' αὐτοὺς τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὴ μέση καὶ ἀπογειώνεται μὲ ἐξατμίσεις τῶν ρουκετῶν του, ποῦ ἔχει στὴν πλάτη!

Μὲ τὰ πρόσωπά τους γεμάτα θρίαμβο καὶ χαρὰ, οἱ Χουάνα ἀπομακρύνονται ὀλοταχῶς πρὸς τὰ δυτικὰ πρὸς τὸ βουνὸ ὅπου εἶναι προσγειωμένο τὸ πλανητόπλοιο καὶ ἡ 'Υπερβολίδα τους!

Μὰ δὲν προλαβαίνουν νὰ ἀπομακρυνθοῦν πολύ.

Τέσσερις ἱπτάμενες μορφὲς ἀπογειώνονται πίσω τους ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν 'Υπερανθρώπων καὶ σκίζουν τὸν ἀέρα σὰν τέσσερα μεγάλα πουλιά, κυνηγώντας τους!

Εἶναι ὁ 'Υπεράνθρωπος, ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο ὁ Κεραυνὸς καὶ ὁ 'Υπερέλληνας ποῦ εἶδαν τους Χουάνα καὶ ἀπογειώθηκαν γιὰ νὰ ἐλευθερώσουν τὴν 'Αστραπή!

'Ο Χουάνα ποῦ κρατᾷ τὴν κόρη τοῦ 'Υπερανθρώπου φωνάζει στοὺς ἄλλους:

—Γυρίστε πίσω καὶ προσπαθήστε νὰ τοὺς καθυστερήσετε ὅσο περισσότερο μπορεῖτε!

Οἱ ἄλλοι ὑπακούουν. Γυρίζουν πίσω, σηκώνουν τὰ πιστόλια τους ἐναντίον τῶν 'Υπερανθρώπων καὶ μιὰ πεισματικὴ καὶ μανιασμένη σύγκρουσι ἀρχίζει!

Οἱ λάμπεις τῶν πιστολιῶν τῶν Χουάνα ἐξαφανίζουν τοὺς 'Υπερανθρώπους γιὰ μερικές στιγμές. "Έπειτα φανε-

(*) Διόρθωση τὸ τεύχος 60: «Οἱ 'Ατσάλινοὶ Δαίμονες».

ρώνονται πάλι και οί γροθιές τους σκορπίζουν τὸ θάνατο και τὸν πανικὸ ἀνάμεσα σταὺς ἐχθρούς τῆς Γῆς!

Ἡ συμπλοκὴ δὲν κρατάει περισσότερο ἀπὸ λίγες στιγμές. Τὸ πιστόλι τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, ἡ καταπληκτικὴ ταχύτητα τοῦ Ὑπερανθρώπου και τοῦ Κεραυνοῦ ἐξοντώνουν τοὺς Χουάνα!

Μὰ εἶναι πιά πολὺ ἀργά! Ὁ Χουάνα, ποὺ εἶχε ἀπαγάγει τὴν Ἀστραπή, βρίσκει τὸν καιρὸ νὰ φτάσῃ στὴν Ὑπερβολίδα, νὰ μῆ μέσα και νὰ ξεκινήσῃ!

Ξεκινάει μὲ τὴν ὁρμὴ και τὴν ταχύτητα, ὥστε μέσα σὲ δυὸ ἢ τρία δευτερόλεπτα ἡ Ὑπερβολίδα ἔχει βγῆ ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς κι' ἔχει προσπεράσει τὸ φεγγάρι!

Ἔτσι, ὅταν οἱ Ὑπεράνθρωποι φτάνουν στὸ μέρος ὅπου εἶχαν δῆ νὰ χαμηλώνη ὁ Χουάνα μαζί μὲ τὴν Ἀστραπή, δὲν βρίσκουν παρὰ μόνο τὸ μικρὸ πλανητόπλοο! Ἀπὸ τὰ ἴχνη ποὺ ἔχουν ἀφήσει χάμα, στὸ ἔδαφος, οἱ πυρακτωμένες ἐξατμίσεις τῆς Ὑπερβολίδας, καταλαβαίνουν τί εἶχε συμβῆ!

Μὲ τὰ δόντια σφιγμένα και τὰ πρόσωπά τους γεμάτα θλίψη και θυμὸ, κυττάζουν πρὸς τὸν οὐρανὸ.

Ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο κυλοῦν δάκρυα. Ἡ ἀγαπημένη του γυναίκα, ἡ Ἀστραπή, εἶναι αἰχμάλωτη τοῦ πιὸ τρομεροῦ και πιὸ ἀδυσώπητου λαοῦ, ποὺ ἔχει

γνωρίσει ποτὲ ἡ Γῆ! Σίγουρα, ὁ Χουάνα ποὺ τὴν ἀπήγαγε, τὴν μεταφέρει στὸν πλανήτη Ἀμόν, ὅπου ὁ Θεὸς μόνο ξέρεי σὲ τί βασανιστήρια θὰ τὴν υποβάλουν!

Ὁ μικρὸς Ὑπερέλληνας σφίγγει τίς γροθιές του και μὲ πρόσωπο χλωμὸ μουρμουρίζει:

— Πρέπει νὰ ξεκινήσουμε ἀμέσως γιὰ τὸν πλανήτη Ἀμόν! Πρέπει νὰ σώσουμε τὴ μητέρα! Ποῦ ὁμως εἶναι αὐτὸς ὁ πλανήτης;

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο τοῦ κάνει νόημα νὰ σωπάσῃ. Βλέπει πάνω στὸ ἔδαφος τὸ ραδιοπομπὸ τῶν Χουάνα. Ἡ δελόνα του εἶναι στραμμένη σ' ἓνα μῆκος κύματος ἀγνωστο ὡς τώρα.

Εἶναι ἄραγε τὸ μῆκος κύματος μὲ τὸ ὁποῖο οἱ Χουάνα συνεννοοῦνται μὲ τὴ βάσι τους, μὲ τὸν πλανήτη τους; Ἄν αὐτὸ εἶναι ἀληθινὸ ὑπάρχουν ἐλπίδες νὰ μάθουν οἱ Ὑπεράνθρωποι ποὺ βρίσκεται ὁ πλανήτης Ἀμόν και νὰ προσπαθήσουν νὰ σώσουν τὴν Ἀστραπή!

Ὁ Ἕλληνας βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη ἓνα μικρὸ μηχανήμα. Μὲ τὸ μηχανήμα αὐτὸ μπορεῖ κανεὶς νὰ προσδιορίσῃ τὴν ἀπόστασι και τὴν κατεύθυνσι ἑνὸς ραδιοπομποῦ, τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς ἐκπέμπει!

Πηγαίνει κοντὰ στὸ ραδιοπομπὸ τῶν Χουάνα, τὸν ἐξετάζει: γιὰ μερικὲς στιγμές κι' ἔπειτα γυρίζει ἓνα διακόπτη. Κρατώντας τὸ μικρὸ μηχανή-

μα κοντά στο ραδιοπομπό λέει:

«Καλῶ τὸν πλανήτη Ἄμὸν! Καλῶ τὸν πλανήτη Ἄμὸν!»

Μιά φωνή, γεμάτη ἔκπληξι, λέει μέσα ἀπὸ τὸ ραδιοπομπό;

«Ποῖος εἶσαι; ἐσύ πῦρ καλεῖς τὸν πλανήτη Ἄμὸν;»

Ὁ Ἐλ Γκρ ἐκὸ ρίχνει μὲ ματὰ ἀπὸ μικρὸ μηχανήμα καὶ τὸ πρόσωπό του λάμπει ἀπὸ χαρὰ. Σὲ μιά μικροσκοπικὴ ὀθόνη πού ὑπάρχει σ' αὐτὸ διαβάζει:

«Ἀπόστασι: 892 ἔτη φώτος.—Κατεύθυνσι: 2 μοῖρες καὶ 13' βορειῶς τοῦ Πολι-

κοῦ Ἀστέρος».

Γυρίζει τὸν διακόπτη καὶ σταματᾷ τὴ συνδιάλεξι, χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησι: τοῦ μακρουνοῦ, ἀθέατου Χουάνα.

— Ὁ πλανήτης Ἄμὸν, λέει στοὺς δικούς του, ἀπέχει 892 ἔτη φώτος ἀπὸ τὴ Γῆ! Ἡ ἀπόστασι εἶναι: τρομακτικὴ, ἀνὺπολογισή κανεὶς ὅτι: τὸ φῶς ταξιδεύει 300 χιλιάδες χλμ. τὸ δευτερόλεπτο! Μὲ τὴ νέα ὅμως διαπλανητικὴ βολίδα πού ἔχω κατασκευάσει: θὰ εἴμαστε ἐκεῖ σὲ δυὸ μέρες τὸ πολὺ!...

«Εἶμαι ἕνας δειλός!»

Καὶ ὁ νάνος... δαγκώνει τὸ ρομπότ!

Α Σ ΓΥΡΙΣΟΥΜΕ γὰρ λίγο πίσω, στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ τῶν Ὑπεράνθρωπων, ὅπου οἱ Χουάνα, πρὶν ἀπογειωθῶν, ἐξοφάνισαν μὲ τὰ τομερὰ πτεράλια τοὺς τὸν Κοντοστούπη.

Ὁ κῆπος εἶναι: τώρα ἔρημος καὶ σιωπηλός. Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ μόνο ἀκούγεται: ἕνα σιγανὸ κλάμα. Εἶναι: ἡ Ἔλσα πού κλαίει: μὲ λυγμούς γὰρ τὴν ἀπαγωγὴ τῆς ἀγαπημένης τῆς κόρης, τῆς Ἀστρατῆς.

Καὶ τότε, ξαφνικά, ἐνῶ ψηλὰ στὸν ἀέρα οἱ Ὑπεράνθρωποι, συγκρούονται: μὲ τοὺς Χουάνα, τὸ κορμὶ τοῦ Κοντοστούπη, πού εἶναι: ἀτρωτὸ ὅπως τῶν Ὑπεράνθρωπων, ἀρχίζει νὰ σχηματίζεται: σιγά-σιγά καὶ νὰ φανερώνεται!:

Ὁ νάνος κυττάζει τὰ ἐ-

ρια του, κυττάζει τὰ πόδια του καὶ τὸ κορμί του καὶ δὲν τολμάει: νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια του.

— Ἀδύνατον!, μουρμουρίζει. Ἀφοῦ χάθηκα, πὼς βλέπω τὸν ἑαυτό μου; Ἰδέα μου θάνατι! Νομίζω πὼς βλέπω τὸν ἑαυτό μου! Στὴν πραγματικότητα ἔχω ἐξαφανιστῆ γιὰ πάντα! Γιὰ πάντα! Ὦχ ἡ καρδούλα μου!

Σαστισμένος ὅπως εἶναι, χτυπάει τὰ πόδια του χάμω, ἀπογειώνεται με ὀρμὴ καί... βλέπει τὸν Χουάνα πού κρατᾶει τὴν Ἀστραπὴ νὰ ξεμακραίνῃ γοργά, ἐνῶ πίσω του οἱ ἄλλοι Χουάνα προσπαθοῦν νὰ καθυστερήσουν τοὺς Ὑπερανθρώπους!

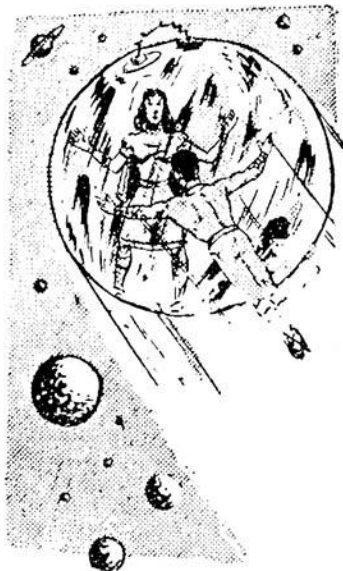
Ὁ νάνος ἀναφοκοκκινίζει ἀπὸ θυμὸ καὶ ἀγανάκτησι.

— Δὲ μεῦ γλυτώνεις τώρα, κακοῦργε!, γρυλλίζει. Παράτησε τὴν Ἀστραπὴ, ἀλλοῶς θὰ σὲ κάνω... σκόνῃ!

Καὶ ρίχνεται ξοπίσω του, σκίζοντας τὸν ἀέρα με δαμωμένη ταχύτητα.

Φτάνει στὴν Ὑπερβολίδα καὶ χώνεται μέσα, χωρὶς ὁ Χουάνα, πού εἶναι ἀπασχολημένος με τὴν Ἀστραπὴ νὰ τὸν ἀντιληφθῇ!

Ὁ νάνος συσπειρώνεται γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ, μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἡ Ὑπερβολίδα ἀπογειώνεται με τόση ὀρμὴ ὥστε ὁ Κοντοστούπης χάνει τὴν ἰσορροπία του, χτυπάει τὸ κεφάλι του σ' ἕναν τοῖχο, σωριάζεται χάμω, κυλάει κάτω ἀπὸ ἕνα εἶδος κρεββατιοῦ καὶ μένει ἐκεῖ ἀσάλευτος, με τὶς

Ὁ Ὑπερέλληνας σκῶνει στὰ μπράτσα του τὴ σφαῖρα με τὴν Ἀστραπὴ!

αἰσθήσεις του χαμένες!

Ἀνοίγει τὰ μάτια του ὠρες ἀργότερα καί, προβάλλοντας τὴ μεγάλη μύτη του κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι, κυττάζει γύρω.

Βλέπει, πάνω σ' ἕνα ἄλλο κρεβάτι: ἀπέναντί του, τὴν Ἀστραπὴ, στὴν ἴδια ἀκόμα στάσι, πού εἶχε ὅταν τὴν αἰχμαλώτισαν, νὰ μένῃ ἀσάλευτη, παγδευμένη πάντα ἀπὸ τὸ ἀλλόκοτο ἀόρατο δίχτυ!

Τὸ ὁμορφὸ πρόσωπό της εἶναι συννεφιασμένο ἀπὸ πόνο καὶ ἀνησυχία, μὰ δὲ φανερώ-

νει καθόλου φόβο! Κυττάζει άτρόμητα και περιφρονητικά τόν Χουάνα πού, καθισμένος κοντά της, τής μιλάει άπειληκτικά και κοροϊδευτικά.

— Χά, χά, χά!, κάνει ό Χουάνα. Η κόρη τού ξακουστού Ύπερανθρώπου και γυναίκα τού τρομερού Έλ Γκρεκό είναι αιχμάλωτός μου, αιχμάλωτος τής φυλής τών Χουάνα! Σε λίγο, θα φτάσουμε στόν πλανήτη Άμνν και θα σε παραδώσω στο Μεγάλο Μάγο, τόν υπέρτατο άρχηγό τής φυλής μας! Τότε, άς τολμήσουν οι Ύπεράνθρωποι να έμποδίσουν τά σχέδιά μας! Ο Μεγάλος Μάγος θα σε σκοτώσει άμέσως και να είσαι σίγουρη πώς αυτός θα βρή τόν τρόπο να σε σκοτώσει όσο άτρωτη κι' αν είσαι!

— Θάρθουν οι δικόί μου και θα καταστρέψουν όλόκληρο τόν πλανήτη σας!, άπαντάει ή Άστραπή μέσα από τó άόρατο τρομερό δίχτυ.

— Χά, χά, χά!, κάνει πάλι ό Χουάνα. Διώξε τήν έλπίδα αυτή από τή σκέψη σου, μικρούλα μου! Οι Ύπεράνθρωποι δε θα μπορούσαν ποτέ να βρουν τόν πλανήτη μας άνάμεσα στ' άλλα άστρα τού Γαλαξία. Για να τόν βρουν πρέπει να έπισκεφθούν όλα τά άστρα τού Γαλαξία, πού είναι τόσο πολλά ώστε δε θα τούς έφταναν ούτε χίλια χρόνια για τή δουλειά αυτή! Χά, χά, χά!

Η Άστραπή χλωμιάζει. Ο Κοντοστούπης, τρυπωμέ-

νος πάντα κάτω από τó κρεβάτι, αρχίζει να τρέμη.

«Τήν πάθαμε τή δουλειά!, σκέπτεται με άπόγνωση. Η Άστραπή κι' έγώ θα πέσουμε στα χέρια τού Μεγάλου Μάγου, πού σίγουρα θα μάς σουβλίσει ζωντανούς! Η θα μάς βάλει σε κανένα καζάνι και θα μάς θράση ώσπου να γίνουμε... μιá καλή, σούπα! Ξέρω όμως τι να κάνω! Θα ριχτώ από πίσω έναντίον του και θα τόν ξεκάνω! Έπειτα...»

Ο νάνος ζαρώνει τά φρύδια του και άνεβοκατεβάζει νευρικά και χαζά τή μύτη του.

«Έπειτα; συνεχίζει μέσα του. Τι θα γίνη έπειτα; Δέν ξέρω να όδηγώ τέτοια πλανητόπλοια όπως αυτό εδώ! Πώς, λοιπόν, θα γυρίσουμε άκυβέρνητοι στο διάστημα; χωρίς να μπορούμε να προσγειωθούμε σε κανένα άστρο! Ωχ ή καρδούλα μου! Τι να κάνω; Δόσε μου λίγη φώτισι, Άγιε Όνουφρέ μου!... Χμ! Άν μπορούσα να τόν αιχμαλώτισω και να τόν άφοπλίσω κι' έπειτα να τόν αναγκάσω να μάς όδηγήσει πίσω, στη Γή... Ναι! Αυτό θα κάνω!»

Και ό νάνος, παίρνοντας μιá βαθειά άνάσα για να μην άρχισή να κλαίη από τó φόβο του, συσπειρώνεται για να έπιτεθή.

Τήν ίδια στιγμή όμως από ένα μεγάλων τοποθετημένο σ' ένα τοίχο τής Ύπερβολίδας, άκούγεται ένα κουδούνι

σμα και μιὰ δυνατή φωνή λέει:

«Υπερβολίδα! Σταμάτησε! Ο Μεγάλος Μάγος διατάζει νὰ παραλάβουμε τὴν αἰχμάλωτό σου και νὰ τὴν μεταφέρουμε ἐμεῖς στὸν πλανήτη Ἄμὸν! Ἐσὺ θὰ γυρίσης πίσω στὴ Γῆ γιὰ νὰ κατασκοπεύσης τὶς κινήσεις τῶν Ὑπερανθρώπων!»

Πρὸς τὸ μέρος τῆς πλῆρης τὰ τεχνώματα τῆς Ὑπερβολίδας εἶναι διαφανῆ σὰν ἀπὸ γυαλί. Ἀπὸ ἐκεῖ ὁ Κοντοστούπης, κρυμμένος πάντα κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι, βλέπει ἕνα μεγάλο πλανητόπλοιο νὰ πλησιάζει και νὰ διπλαρώνει τὴν Ὑπερβολίδα!

Τὰ δυὸ σκάφη κολλοῦν τὸνα μὲ τ' ἄλλο. Μερικοὶ Χουάνα μπαίνουν στὴν Ὑπερβολίδα, σηκώνουν τὴν Ἀστραπὴ και τὴν μεταφέρουν στὸ ἄλλο πλανητόπλοιο!

Πρὶν ὁ Κοντοστούπης προλάβει νὰ δράσει, τὸ πλανητόπλοιο ἔχει κιόλας ἀπομακρυνθῆ μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα!

«Εἶμαι ἕνας δειλὸς και ἄτιμος προδότης!, σκέπτεται ὁ νάνος μὲ λύσσα ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἄφρησα νὰ πάρουν τὴν Ἀστραπὴ! Φοβήθηκα νὰ δράσω! Ναί! εἶμαι ἕνας δειλός! Ἕνας τιποτένιος! Οἱ Χουάνα θὰ μεταφέρουν τὴν Ἀστραπὴ στὸν πλανήτη Ἄμὸν και θὰ τὴν παραδώσουν στὸ Μεγάλο Μάγο, ποῦ θὰ τὴν βασανίσῃ, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ τὴν βοηθήσῃ κανεὶς!»

Ὁ Χουάνα, ποῦ ἔχει μείνει

μέσα στὴν Ὑπερβολίδα, γυρίζει ἕνα τιμόνι και τὸ σκάφος κατευθύνεται τώρα πρὸς τὴ Γῆ!

Τὰ μάτια τοῦ Κοντοστούπη λάμπουν τώρα ἀπὸ μιὰν ἄγρια ἔκφρασι, ποῦ μοιάζει μὲ τρέλλα!

Βγαίνει σιγὰ - σιγὰ ἀπὸ τὸν κρυφώνα του.

— Οἱ δυὸ μας τώρα, φιλαράκο μου!, μουγγρίζει.

Και ρίχνεται ἐναντίον τοῦ Χουάνα!

Ὁ Κοντοστούπης
— Χουάνα!

Ο ΧΟΥΑΝΑ ἀνασηκώνεται γοργά, κατάπληκτος και σαστισμένος, και κάνει νὰ τραβῆξῃ τὸ τρομερὸ πιστόλι του μὲ τὴ λευκὴ ἐξοντωτικὴ λάμψη. Μὰ δὲν προλαβαίνει!

Πιὸ γρήγορος, ὁ Κοντοστούπης φτάνει κοντά του, τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ γιᾶκά και τοῦ δίνει μιὰ γερὴ γροθιά, ποῦ τὸν στέλνει νὰ κυλιστῆ στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς Ὑπερβολίδας, μισολιπόθυμος.

Μ' ἕνα τεράστιο πήδημα, ὁ νάνος προσγειώνεται δίπλα του και, πρὶν ὁ ἀντίπαλός του συνέλθῃ και ἀντισταθῆ, τὸν ἀφοπλίζει!

Τραβιέται πίσω, κάθεται σ' ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ κρεβάτια και, μὲ τὸ πιστόλι πρὸς τὸ στήθος τοῦ Χουάνα, λέει ἄγρια:

— Γύρισε τὴν Ὑπερβολίδα πρὸς τὸν πλανήτη Ἄμὸν, παλιάνθρωπε! Ἄν ἀρνηθῆς νὰ

ὕπακούσης ἢ ἂν δοκιμάσης νὰ ἀντισταθῆς ἢ νὰ μὲ ξεγελάσης, θὰ σοῦ ρίξω στὸ σταυρό! Καλύτερα νὰ καιγόσουνα μὲ πετρέλαιο παρὰ πού ἔμπλεξες μαζί μου!

Μὲ τὸ πρόσωπο παραμορφωμένο ἀπὸ τρόμο, ὁ Χουάνα ὑπακούει. Κάθεται: στὴ θέση τοῦ πιλότου καὶ ἡ Ὑπερβολίδα κάνει μιὰ μεγάλη στροφή καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν κατεύθυνσι ὅπου εἶχε χαθῆ τὸ πλανητόπλοιο μὲ τὴν αἰχμάλωτη Ἄστραπή.

— Πόσο θέλουμε ἀκόμα γὰ νὰ φτάσουμε στὸν πλανήτη Ἄμόν; ρωτᾷ: ὁ νάνος.

— Λίγες ὥρες μόνο, ἀπαντᾷ ὁ Χουάνα.

— Μποροῦμε νὰ φτάσουμε πρὶν ἀπὸ τὸ ἄλλο πλανητόπλοιο;

— Μποροῦμε ἂν ἀναπτύξουμε ὅλη τὴν ταχύτητα!

— Νὰ τὴν ἀναπτύξουμε, λοιπόν!, διατάζει ὁ Κοντοστούπης. Καὶ πρόσεξε καλὰ σ' αὐτὰ πού θὰ σοῦ πῶ! Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ἀπάντησε σὲ μερικὲς ἐρωτήσεις μου. Πόσοι Χουάνα ὑπάρχουν πάνω στὸν πλανήτη Ἄμόν;

— Περισσότεροι: ἀπὸ ἓνα ἑκατομμύριο!

— Μένουν σὲ πόλεις;

— Σὲ μιὰ μεγάλη ὑπόγεια πόλι, πού τὰ σπίτια της ἔχουν μετάλλινους ἄθραυστους θόλους πού ἐξέχουν ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους! Ἄν σκέπτεσαι: νὰ ἐπιτεθῆς γὰ νὰ ἐλευθερώσης τὴν κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου πρέπει νὰ εἶσαι τρελλός!

— Τὸ ὅτι εἶμαι τρελλός... εἶναι γνωστό!, ἀπαντᾷ ὁ νάνος σαλεύοντας κωμικὰ τὴ μύτη του. Ἄλλοιῶς, δὲ θὰ βρισκόμουν ἐδῶ μέσα μαζί σου! Ἄκουσε τώρα: Θὰ προσγειώσης τὴν Ὑπερβολίδα σ' ἓνα ἔρημο μέρος, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι! Θὰ τὴν προσγειώσης ἔτσι ὥστε νὰ μὴν πάρουν εἶδησι: οἱ συμπατριῶτες σου! Θὰ πλησιάσης στὸν πλανήτη ἀπὸ τὴν ἀκατοίκητη πλευρὰ του καὶ θὰ πετάς χαμηλὰ ἔτσι ὥστε νὰ μὴ μάς δοῦν ἀπὸ τὴν πόλι! Τὰ κατάλαβες καλὰ ὅλα αὐτὰ;

— Ναι!, μουρμούρισε γκρι νιάρικα ὁ Χουάνα.

— Αὐτὸ μὲ εὐχαριστεῖ πολύ, λέει ὁ Κοντοστούπης. Γιατί, ἂν δὲν τὰ κατάλαβες καὶ κάνεις κανένα λάθος, θὰ μὲ φέρης σὲ θέσι νὰ ἐξαφανίσω γὰ πάντα τὴν ἀγαπητὴ σου σιλουέττα! Καὶ μὴν ξεχνᾷς οὔτε στιγμή ὅτι συνταξιδεύεις μὲ τὸν Ὑπερκοντοστούπη τὸν π.ὸ τρομερὸ προστάτη τοῦ κόσμου, τὸν ἥρωα τῶν ἡρώων! Χμ!

Γιὰ μερικὲς ὥρες, τὸ ταξίδι τῆς Ὑπερβολίδας συνεχίζεται: μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα ἀνάμεσα στὰ οὐράνια σώματα, μὲ κατεύθυνσι τὸν πλανήτη Ἄμόν.

Πότε-πότε, τὰ μάτια τοῦ Κοντοστούπη γλαρώνουν ἀπὸ τὴ νύστα, μὰ ὁ νάνος, καταβάλλοντας ἡρωϊκὲς προσπάθειες, κατορθώνει νὰ μείνῃ ζύπτιος!

Τὸ πιστόλι πού κρατᾷ: δὲν παύει οὔτε στιγμή νὰ εἶ-

ναι στραμμένο προς τὸ στήθος τοῦ Χουάνα, πού εἶναι πάντα καθισμένος στή θέσι τοῦ πιλότου, γεμάτος ἀπό-γνωσι καὶ φόβο!

Τέλος ἓνα κοκκινωπὸ ἄστρο φαίνεται: μπροστά, μέσα ἀπὸ τὴ διαφανὴ πλώρη τῆς Ὑπερβολίδας.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ πλανήτης Ἄμιόν, λέει ὁ Χουάνα. Ἡ γαλάζια ἐκείνη κηλίδα πάνω στὴν ἐπιφάνειά του εἶναι ἡ πόλι!

— Θὰ πλησιάσῃ στὸν πλανήτη ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πλευρά, λέει ὁ Κοντοστούπης, καὶ θὰ προσγειωθῆς σ' ἓνα ἔρημο μέρος ὄχι πολὺ μακρὰ ἀπὸ τὴν πόλι! Καί... πρόσεχε! "Ἄν μὰς ἀντιληφθεῖν, ὁ πρῶτος πού θὰ πεθάνῃ θὰ εἶσαι ἐσύ!

Ἡ Ὑπερβολίδα διαγράφει ἓναν τεράστιο κύκλο γύρω ἀπὸ τὸν πλανήτη, χαμηλώνει ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά καὶ προσγειώνεται: ἀπαλὰ ἀνάμεσα σὲ κάτι πανύψηλους βράχους.

Τότε ὁ Κοντοστούπης δρᾷ μὲ κεραυνοβόλα ταχύτητα, σύμφωνα μ' ἓνα σχέδιο, πού εἶχε καταστρώσει στὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ. Εἶναι ἓνα σχέδιο παράτολμο καὶ τρελό...

Μ' ἓνα πήδημα, ρίχνεται πάνω στὸν Χουάνα, πού εἶχε ἀπαγάγει τὴν Ἀστραπή, καὶ μὲ μιὰ τρομακτικὴ γροθιά τὸν ρίχνει νεκρό!

— Μὲ συγχωρεῖς, φιλαράκο μου, τοῦ λέει. Λυπούμαι πὺν ἔκανα αὐτὸ τὸ πᾶγμα

σ' ἓνα συνταξιδιώτη μου, μά... ποιὸς σοῦ εἶπε νὰ ξηνεῖσαι στή γκλίτσα τοῦ τσοπάνη; Ἐξᾶλλου, τί σημασία ἔχει ἡ ζωὴ σου μπροστὰ στὴ ζωὴ τῆς Ἀστραπῆς; "Ἄς ἀρχίσουμε τώρα τὴ δουλειά μας!

Καί, βγαίνοντας ἔξω, ἀρχίζει νὰ γδύνη τὸν Χουάνα καὶ... νὰ φοράει ὁ ἴδιος τὴ διαπλανητικὴ στολή του.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ἓνα παράξενο πλάσμα ξεπηδαίει πίσω ἀπὸ ἓνα βράχο καὶ ὀρμαίνει ἐναντίον του, ἀφήνοντας ἓνα ὑπόκοφο γρύλλισμα.

Εἶναι ἓνα ρομπότ! "Ἐνα μικρὸ μεταλλινὸ ρομπότ σὲ σχῆμα ἀνθρώπου! Πηδαίει ἐπάνω στὸν Κοντοστούπη καὶ μὲ ἓνα χτύπημα τοῦ μεταλλίνου χεροῦ του τὸν στέλνει νὰ κυλιστῆ χάμω μισολιπάθιμος!

— Παναγίτσα μου!, ξεφωνίζει ὁ νάνος. Μὲ χτύπησε προδοτικά! Θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ τώρα... παλιόμπασμένο!

Τινάζεται ὄρθιος, ἀρπάζει τὸ ρομπότ καὶ τό... δαγκώνει μὲ λύσσα! "Ἐνα δόντι του... σπάζει μὲ ξερὸ κρότο!

— Ὦχι!, μουγγρίζει ὁ νάνος. Πάει τὸ δοντάκι μου! Θὰ μού τὸ πληρώσης χρυσό!

Καὶ ἡ γροθιά του χτυπάει τὸ ρομπότ στὸ στήθος, ἀνοίγοντάς το στὰ δύο καὶ σωριάζοντάς το χάμω κατεστραμμένο!

— Ὦχι παίζουμε!, μουρμουρίζει ὁ Κοντοστούπης.

Καὶ σκύβει πάλι στὸν νεκρὸ Χουάνα.

Μὰ ἡ στολή εἶναι πολὺ μεγάλη γιὰ τὸ νάνο!

Θὰ μπορούσε νὰ χωρέσει ἄνετα... διὸ Κοντοστούπιδες! Ψάχνοντας σ' ἕνα συρτάρι τῆς Ὑπερβολίδας, ὁ νάνος ἀνακαλύπτει ἕνα ψαλίδι, βελόνες καὶ κλωστή. Μὲ αὐτὰ καταφέρνει νὰ προσαρμόσῃ τὴ διαπλανητικὴ στολή στὸ σῶμα του.

Ἔτσι ντυμένος σὰν Χουάνα, σὰν ἕνας μικροσκοπικός, παράξενος καὶ κωμικός Χουάνα, ὁ Κοντοστούπης προχωρεῖ ἀνάμεσα στους βράχους, πρὸς τὴν πόλι πού ἀπλώνεται πρὸ πέρα. Φτάνοντας στὴν κορυφὴ ἑνὸς βράχου, σταματᾷ ἀντικρῦζοντας ἕνα ἐκπληκτικὸ θέαμα.

Ἐκατοντάδες, χιλιάδες μετᾶλλιοι θόλοι ἐξέχουν ἀπὸ τὸ ἔδαφος ἀστράφτοντας ἐκτυφλωτικὰ στὸ φῶς ἑνὸς ἡλίου, πού ταξιδεύει ψηλὰ στὸν οὐρανό!

— Κουράγιο, Κοντοστούπιδη!, λέει ὁ νάνος στὸν ἑαυτό του. Μὴν ξεχνᾷς ὅτι ἡ Ἄστραπὴ βρίσκεται ἴσως κίβλας ἐκεῖ!

Μέσα στὴ διαφανὴ Σφαῖρα!

Σ ΤΗΝ πραγματικότητα, ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή, τὸ πλανητόπλοιο πού μεταφέρει τὴν Ἄστραπὴ προσγειώνεται στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ πλανήτη, πού βρίσκεται στὸ κέντρο ἀκριβῶς τῆς μεγάλης ὑπόγειας πόλεως.

Ἐνα μικρὸ πλῆθος ἀπὸ πάνοπλους Χουάνα περιμένει ἐκεῖ.

Ἀνάμεσά τους διακρίνεται ἕνας πρὸ μεγάλοςωμος, πρὸ δυνατὸς καὶ πρὸ ἐπιβλητικὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Εἶναι ὁ Μεγάλος Μάγος, ὁ ὑπέρτατος ἀρχηγὸς τοῦ πλανήτη Ἀμόν!

Τὸ πρόσωπό του λάμπει ἀπὸ χαρὰ, καθὼς οἱ Χουάνα κουβαλοῦν τὴν αἰχμάλωτη Ἄστραπὴ ἔξω ἀπὸ τὸ πλανητόπλοιο.

Ὁ Μεγάλος Μάγος χτυπάει τὶς παλάμες του καὶ δίνει μιὰ διαταγή. Ἀμέσως τέσσερις Χουάνα πλησιάζουν στὸ μέρος του σπρώχνοντας μιὰ μεγάλη διαφανὴ σφαῖρα, πού ἡ διάμετρός της ξεπερνᾷ τὰ δύομισι μέτρα.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Χουάνα πασπατεύει μὲ τὰ δάχτυλά του τὴν ἐπιφάνεια τῆς σφαίρας, βρίσκει ἕνα ἀόρατο κουμπὶ καὶ τὸ πιέζει.

Ἐνας ξερὸς κρότος ἀκούγεται καὶ ἡ σφαῖρα ἀνοίγει σιγά-σιγά στὰ δυό, σὰν μιὰ ἀχίδα!

— Ρίξτε τὴν Ἄστραπὴ μέσα!, διατάζει ὁ Μεγάλος Μάγος.

Οἱ Χουάνα σηκώνουν τὴν κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου, πού δὲν μπορεῖ νὰ σαλέψῃ, καὶ τὴν ρίχνουν μέσα στὴ σφαῖρα.

— Τί σκοπεύεις νὰ μὲ κάνης; ρωτᾷ ἡ Ἄστραπὴ ζαρώνοντας τὰ φρύδια της.

Ὁ Μεγάλος Μάγος γελάει κοροϊδευτικὰ.

— Μὴν ἀνησυχῆς, Ἄστρα-

πή!, λέει. Θα σε κρατήσω απλώς αιχμάλωτη, ώσπου να ξεαναγκάσω τους άλλους Υπερανθρώπους να έγκαταλείψουν τη Γη και να πάσουν να φέρνουν εμπόδια στα σχέδιά μου! Τότε, ίσως σε αφήσω ελεύθερη, ίσως όμως σε κρατήσω γιατί πάντα εδώ και σε κάνω γυναίκα μου, βασίλισσα του πλανήτη Άμόν, αυτοκράτειρα του Σύμπαντος!

Πασπατεύει πάλι την επιφάνεια της διάφανης σφαίρας και πιέζει ένα άλλο άορατο κουμπί.

Τα δυο ημισφαίρια κλείνουν, όπως κλείνει μια άχιδάδα!

‘Η Άστραπή είναι κλεισμένη μέσα στη σφαίρα!

Και τότε ο Μεγάλος Μάγος πιέζει ένα άλλο άορατο κουμπί. Μια τρομακτική έντονη λάμψη αυλακώνει τον αέρα στο έσωτερικό της γυάλινης σφαίρας! ‘Η Άστραπή νοιώθη τα μέλη της να ελευθερώνονται από το άορατο δίχτυ, που την κρατούσε αιχμάλωτη!

Με μάτια που αστράφτουν από χαρά, τινάζεται όρθια και, με τις γροθίες της σφιγμένες, ρίχνεται πάνω στα διάφανη τειχώματα της σφαίρας και αρχίζει να τα σφυροκοπάει μ’ όλη την υπερφυσική δύναμή της!

Μα τα τειχώματα δεν υποχωρούν. ‘Η σφαίρα δεν παθαίνει τίποτα, μολονότι οι γροθίες της Άστραπής μπορούν να τσακίσουν ακόμα και το θώρακα ενός τάνκ ή

και ενός αεροπλανοφόρου!

‘Η Άστραπή είναι και πάλι αιχμάλωτη... μέσα σε μια διάφανη σφαίρα αυτή τη φορά!

Σε μια νέα διαταγή του Μεγάλου Μάγου, οι Χουάνα αρχίζουν να κυλούν τη μεγάλη σφαίρα πάνω στο έδαφος, προς μια μεγάλη στρογγυλή τρύπα, στην άκρη του αεροδρομίου.

‘Η τρύπα αυτή είναι κλεισμένη από μια μεγάλη, στρογγυλή μεταλλική πόρτα, μπροστά στην οποία στέκονται πέντε φρουροί με τα πιστόλια τους, έτοιμοι για δράσι.

Είναι η πύλη της υπόγειας πόλεως των Χουάνα!

— Άνοιξτε!, διατάζει ο Μεγάλος Μάγος.

Ένας από τους φρουρούς τραβάει ένα μοχλό και η πόρτα ανοίγει. ‘Ο αρχηγός των Χουάνα και η συνοδεία του μπαίνουν μέσα, σπρώχνοντας μπροστά τους τη διάφανη σφαίρα με την Άστραπή. ‘Η πόρτα κλείνει πάλι πίσω τους. Κανένας τους δεν προσέχει ότι ένας Χουάνα, πολύ πιο μικρόσωμος από τους άλλους, χώθηκε κι’ αυτός μαζί τους μέσα στην υπόγεια πόλη.

Είναι ο Κοντοστούπης! ‘Ο μικροσκοπικός, δειλός νάνος, είναι σωστό λιοντάρι από το θυμό του τώρα. Έχει ξεχάσει τον εαυτό του και την παθολογική δειλία του, έχει ξεχάσει την υπερευαίσθητη καρδιά του και τις... λιποθυμίες

του! Δεν έχει στο μυαλό του παρά μία σκέψη μόνο: πώς να σώσει την 'Αστραπή, την κόρη του 'Υπερανθρώπου, τη μητέρα του μικρού 'Υπερέλληνα!

'Ανεβοκατεβάζοντας σπασμαδικά και νευρικά τη μεγάλη, γελοία μύτη του, προχωρεί μαζί με τους άλλους Χουάνα, βλέποντας με πόνο την 'Αστραπή να στριφυγυρίζει μέσα στη σφαίρα που κυλούν μπροστά τους!

Βαδίζουν τώρα μέσα σ' ένα είδος πλατειάς λεωφόρου, φωτισμένης από παράξενους γλόμπους, που ρίχνουν ένα φως του ήλιου!

Σπίτια ύψώνονται δεξιά

και άριστερά και στους δρόμους κυκλοφορούν αυτοκίνητα με παράξενο σχήμα, ρομπότ-θηρία, σαν εκείνα που είχαν έπιτεθή έναντιον της Γης και μικρά ρομπότ σε σχήμα ανθρώπου, σαν εκείνο που είχε ξεκάνει ο Κοντοστόπης λίγη ώρα πριν! Κυκλοφορούν επίσης πολλοί Χουάνα, που σταματούν, κυττάζουν με περιέργεια τη μεγάλη διαφανή σφαίρα με την 'Αστραπή κι' έπειτα συνεχίζουν το δρόμο τους ανασηκώνοντας τους ώμους τους!

Τέσσερις άνθρωποι αντιμετωπίζουν χιλιάδες Χουάνα και εκατοντάδες ρομπότ!

Μερικοί από αυτούς κυττάζουν τόν μικρόσωμο Κοντοστούπη - Χουάνα και βάζουν στούπη - Χουάνα και βάζουν τὰ γέλια κι' ἡ καρδιά τοῦ νάνου χτυπάει γοργὰ ἀπὸ τὸ φόβο μήπως καταλάβουν πῶς δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς δίκους τους!

Φτάνουν ἔτσι μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο κτίριο, ποῦ φαίνεται νὰ εἶναι τὸ παλάτι τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Χουάνα.

Σπρώχνοντας πάντα τὴ σφαῖρα μὲ τὴν αἰχμάλωτη Ἀστραπὴ μπροστὰ τους, ὁ Μεγάλος Μάγος οἱ συνοδοὶ του καὶ ὁ Κοντοστούπης μπαίνουν στὸ παλάτι διασχίζον ἕναν πλατὺ δῆδρομο καὶ βρίσκονται μέσα σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα, ποῦ οἱ τοῖχοι τῆς εἶναι στολισμένοι μὲ χρυσάφι καὶ πολύτιμα πετράδια.

Στὸ βάθος τῆς αἴθουσας, κοντὰ στὸν τοῖχο, εἶναι στημένος ἕνας χρυσὸς θρόνος. Πάνω ἀπὸ τὸν θρόνο, στὸν τοῖχο, διακρίνονται δυὸ στρουγυλὲς τρύπες, ποῦ τὸ μέγεθος τους εἶναι λίγο μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ μέγεθος ἑνὸς παιᾶντου.

Οἱ Χουάνα τοποθετοῦν τὴ σφαῖρα μὲ τὴν Ἀστραπὴ στὸ κέντρο τῆς αἴθουσας κι' ἐπειτα πηγαίνουν καὶ στέκονται ἀπὸ τὴ μιὰ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μερὶα τοῦ χρυσοῦ θρόνου.

Ὁ Κοντοστούπης, κρυμμένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους παίρνει θέσι λίγο πίσω ἀπὸ τὸν θρόνο πρὸς τ' ἀρῆστερὰ τοῦ Μεγάλου Μάγου.

Ἡ καρδιά του χτυπάει σὰν

τάμ - τάμ! Τὶ θὰ γίνῃ; Πῶς θὰ ἐλευθερώσῃ τὴν Ἀστραπὴ; Θὰ τὸν ἀντιληφθοῦν οἱ Χουάνα;

Καὶ τότε ὁ νάνος βλέπει ἕναν Χουάνα νὰ γυρίζῃ καὶ νὰ τὸν κυττάξῃ μὲ ἀπορία, μὲ τὰ μάτια του γεμάτα ὑπόψια. Τὸν βλέπει νὰ ἀνοίγῃ τὸ στόμα του καὶ νὰ ἐτοιμάζεται νὰ φωνάξῃ, ἐνῶ τὸ χερί του κινεῖται πρὸς τὸ πιστόλι του!

«Εἶμαι χαμένος!» σκέπτεται ὁ Κοντοστούπης.

Καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιτεθῇ πρῶτος.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, μιὰ φωνὴ λέει δυνατὰ μέσα ἀπὸ ἕνα μεγάφωνο τοποθετημένο στὸν ἀπέναντι τοῖχο:

«Μεγάλα Μάγε! Ἕνα πλανητόπλοιο πλησιάζει στὸν πλανήτη μας! Ἕνα ξένο πλανητόπλοιο! Μὲ τὸ μὴχάνημα τοῦ ραντάρ μπορέσαμε καὶ εἶδαμε τοὺς ἐπιβάτες του! Εἶναι ἄνθρωποι ἀπὸ τὴ Γῆ καὶ φοροῦν παράξενα ρούχα! Φοροῦν...»

Καὶ ἡ φωνὴ περὶγράφει τὴ στολὴ τοῦ Ὑπερανθρώπου, τοῦ Κεραυνοῦ, τοῦ Ἐλ Γκρέκο καὶ τοῦ Ὑπερέλληνα!

Ὁ νάνος πλημμυρίζει ἀπὸ χαρὰ. Ἔρχονται οἱ Ὑπεράνθρωποι! Ἡ Ἀστραπὴ θὰ σωθῇ!

Μὰ καὶ ὁ Μεγάλος Μάγος δείχνει μεγάλη χαρὰ!

—Περίφημα!, λέει. Εἶναι, οἱ Ὑπεράνθρωποι! Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ θὰ μοῦ ξεφύγουν! Θὰ τοὺς ἀφήσετε νὰ μποῦν

στην πόλι και να φτάσουν ώς ἐδῶ! Τους ἐπιφυλάσσω μιὰ ἐντελῶς ἀπροσδόκητη ἔκπληξι!

Καὶ πιέζει ἓνα κουμπὶ ἐπάνω στὸ ἀριστερὸ μπράτσο τοῦ θρόνου του.

Κάτι ἀλλόκοτο συμβαίνει τότε. Οἱ δυὸ τρύπες στὸν τοίχο, πάνω ἀπὸ τὸ θρόνο του, ἀρχίζουν νὰ φεγγοβολοῦν καὶ μεταβάλλονται σιγά - σιγά σὲ δυὸ μεγάλα, παράξενα μάτια, πού σκορποῦν μιὰ μαγνητικὴ σατανικὴ ἀκτινοβολία!

«Κάμετε ἓνα βῆμα!»

Ο ΚΟΚΚΙΝΩΠΟΣ πλανήτης Ἀμόν, φαίνεται τώρα καθαρά ἀπὸ τὸ πλανητόπλοιο - βολίδα τῶν Ὑπερανθρώπων. Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο πού ὀδηγεῖ τὸ πλανητόπλοιο μὲ τὴ βοήθεια τοῦ μικροῦ Ὑπερέλληνα, λέει στοὺς ἄλλους:

—Σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμούς μου, αὐτὸς πρέπει νὰ εἶναι ὁ πλανήτης Ἀμόν! Ἐλπίζω νὰ μὴν ἔχω πέσει ἔξω!

—Δὲν ἔχεις πέσει ἔξω πατέρα!, λέει ὁ Ὑπερέλληνας κἀνοντας κάτι μαθηματικὲς πράξεις πάνω σ' ἓνα χαρτί! Ἔκανα ἐδῶ μερικὸς ὑπολογισμούς μὲ τὴ βοήθεια τῆς ἀλγεβρας, τῆς τριγωνομετρίας καὶ τῆς κοσμογραφίας καὶ βρίσκω κι' ἐγὼ ὅτι αὐτὸς πρέπει νὰ εἶναι ὁ πλανήτης Ἀμόν!

—Ἄς προσγειωθούμε λοι-

πόν!, λέει ὁ Ὑπερανθρωπος ἀνυπόμονα.

Τὸ πλανητόπλοιο χαμηλώνει γοργά.

—Κυττάξτε!, φωνάζει ὁ Ὑπερέλληνας. Μιὰ μεγάλη ἔκτασι γεμάτη ἀπὸ μεγάλους μετάλλινους θόλους!

—Εἶναι μιὰ πόλι!, λέει ὁ Κεραυνός. Μιὰ ὑπόγεια πόλι! Κι' ἔχει στὸ κέντρο τῆς ἓνα ἀεροδρόμιο! Ἄς προσγειωθούμε ἐκεῖ!

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, τὸ πλανητόπλοιο προσγειώνεται στὸ ἀεροδρόμιο, ἀνάμεσα σὲ δεκάδες βολίδες καὶ πλανητόπλοια τῶν Χουάνα.

Κανένας δὲν εἶναι ἐκεῖ γιὰ νὰ ἀντισταθῇ στοὺς Ὑπερανθρώπους.

Χωρὶς νὰ χάσουν καιρό, ὁ Ὑπερέλληνας κι' ὁ Κεραυνὸς ρίχνονται ἐναντίον δυὸ ἀπὸ τοὺς πρὸ κοντινοὺς μετάλλινους θόλους καὶ ἀρχίζουν νὰ τοὺς σφυροκοποῦν μὲ τὶς γροθιές τους, ἀποφασισμένοι νὰ ἀνοίξουν μιὰ δίοδο καὶ νὰ μποῦν στὴν ὑπόγεια πόλι. Μὰ τὸ μέταλλο ἀπὸ τὸ ὁποῖο εἶναι φτιαγμένοι οἱ θόλοι, εἶναι ἀθραυστο! Ἀντέχει στὶς γροθιές τους καὶ στὰ μεγάλα θράχια, πού σηκώνει ὁ Κεραυνὸς καὶ πετάει ἐπάνω τους καὶ ἀντέχουν στὰ χτυπήματα τοῦ τρομεροῦ πιστολιοῦ τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο!

— Σταθῆτε!, φωνάζει ξαφνικὰ ὁ Ὑπερανθρωπος. Μὴν πασχίζετε ἄδικα! Ὑπάρχει μιὰ δίοδος πρὸς τὴν ὑπόγεια πόλι καὶ εἶναι ἀνοιχτό!

Καὶ δείχνει πρὸς τὴ στρογ-

γυλή πόρτα, που υπάρχει στην άκρη του αεροδρομίου. 'Η πόρτα είναι τώρα ανοιχτή και οι φρουροί δεν βρίσκονται πια στις θέσεις τους!

'Αφήνοντας κραυγές χαράς οι 'Υπεράνθρωποι άπογειώνονται και όρμουν μέσα στην πόλι! Μέσα σε λίγες στιγμές βρίσκονται στην πλατεία Λεωφόρο που λίγο πιο νότιότερα είχαν διασχίσει: ο Κοντοστούπης ή σφαίρα με την 'Αστραπή και ο Μεγάλος Μάγος με την άκολουθία του!

Κάθε πλάσμα που συναντούν στο δρόμο τους οι 'Υπεράνθρωποι (Χουάνα, μετάλλια: να θηρία και μικρά άνθρωπόμορφα ρομπότ) πέφτει κεραυνοβολημένο από τις συντριπτικές γροθιές τους!

"Έτσι, σκορπίζοντας τον πανικό και το θάνατο, οι 'Υπεράνθρωποι προχωρούν βαθεία μέσα στην ύπόγεια πόλι: μπροστά στο παλάτι του Μεγάλου Μάγου!

Καταλαβαίνοντας από το μέγεθος του ότι αυτό είναι το ανάκτορο του άρχηγού της φυλής, όρμουν μέσα, διασχίζοντας τον πλατύ δάδρομο και μπαίνουν στη μεγάλη αίθουσα με τον θρόνο.

'Εκεί, σταματούν έμβρόντητοι και γεμάτοι άπορία, βλέποντας στη μέση της αίθουσας τη διαφανή σφαίρα με την αίχμάλωτη 'Αστραπή.

"Έπειτα σηκώνουν τα μάτια τους προς το Μεγάλο Μάγο, που είναι καθισμένος στο χρυσό θρόνο του μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο στο πρό-

σωπό του άντικρύζουν τα αλλόκοτα μεγάλα μάτια, που σκορπίζουν τη διαβολική έκείνη άκτινοβολία, και μαρμαρώνουν!

Είναι: άνίκανοι να κινηθούν! Νοιώθουν την άκτινοβολία των ματιών αυτών να χώνεται: μέσα τους να σταλάζει στην ψυχή τους να παραλύη το σώμα τους και το πνεύμα τους και να τους μεταβάλλη σε ζωντανά άγάλματα!

Θέλουν να κινηθούν να όρμήσουν έναντιον του Μεγάλου Μάγου και να τον συντρίψουν, να συντρίψουν όλους τους έγκληματικούς ύπηκόους του και να έλευθερώσουν την 'Αστραπή, μα δεν μπορούν ούτε τα βλέφαρά τους να άνογοκλείσουν!

Τα παράξενα, σατανικά έκείνα μάτια τους κρατούν δεμένους με την περίεργη άκτινοβολία που έκπέμπουν!

«Τι πάθανε και μαρμαρώσανε έτσι; άναρωτιέται ο Κοντοστούπης, που έχει κρυφτή τώρα έντελώς πίσω από το θρόνο γ.ά να άποφύγη τις έξεταστικές ματιές των Χουάνα και παρακολουθεϊ την είσοδο των 'Υπεράνθρώπων προβάλλοντας το κεφάλι: του πίσω από τη ράχη του θρόνου. Τι πάθανε; Μήπως... φοβούνται; Μήπως περιμένουν να τους δώσω... έγω κουράγιο;»

Το γέλιο του Μεγάλου Μάγου άνηχεί βουερά μέσα στην αίθουσα:

—Χά, χά, χά! 'Επιτέλους! Οί 'Υπεράνθρωποι έπεσαν στην παγίδα μου! Μην πασχί-

ζετε να έλευθερωθίτε από την έπιρροή τών μαγικών ματιών μου! Δέν μπορείτε να κινήσετε ούτε τὸ μικρὸ δαχτυλάκι σας, χωρίς τὴ θέλησί μου! Ὑπεράνθρωποι! Κάνετε ἕνα βήμα μπροστά!

Σάν ρομπότ, πού ὑπακούουν στὸ μηχανισμό πού τὰ κινεῖ, οἱ Ὑπεράνθρωποι κάνουν ἕνα βήμα μπροστά!

Ὁ ἀρχηγὸς τών Χουάνα ξεσπάσει πάλι σὲ γέλια:

—Χά, χά, χά! Σωστὲς μαριονέτες κατάντησον σὶ Ὑπεράνθρωποι:! Εἶναι στὴν ἀπολύτην διάθεσί μου! Θὰ σὰς κλείσω κι' ἐσὰς φίλοι μου, σὲ διαφανεῖς σφαῖρες σάν αὐτὴ πού κρατᾷ φυλακισμένη τὴν Ἀστραπή, καὶ τότε τίποτα στὸν κόσμὸ ἤθ' ἔθ' ὑπερέσει ἡ ἐμποδιστὴ τὰ κατακτητικὰ μου σχέδια! Θὰ χρησιμοποιοῦσα μὲ νέα ἐφευρεσί μου, τὸ ἀόρατο δίχτυ μὲ τὸ ὁποῖο αἰχμαλώτισα τὴν Ἀστραπή, μὰ δέν ἔχω ἀκόμα, κατασκευάσει: παρὰ μόνον ἕνα, κι' αὐτὸ καπεστράφη ὅταν ἔβαλα τὴν Ἀστραπή μέσα στὴ σφαῖρα!

Χτυπά: δυνατὰ τὶς παλάμες του καὶ φωνάζει:

—Φέρτε τέσσερις σφαῖρες!

Ὁ Νάνος ἐπεμβαίνει!

ΜΕΡΙΚΟΙ ἀπὸ τὴν ἀκολουθία του βγαίνουν τρέχοντας. Περνοῦν μερικὰ λεπτά. Οἱ Ὑπεράνθρωποι μένουν πάντα ἀκίνητοι σάν ὑπνωτισμένοι μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὰ δυὸ

μεγάλια μάτια πού ἀκτινοβολοῦν!

Οἱ Χουάνα πού εἶχαν βγῆ ἐπιστρέφουν, σπρώχνοντας μπροστά τους τέσσερις μεγάλες διαφανεῖς σφαῖρες.

Τὶς τοποθετοῦν κοντὰ στὴ σφαῖρα τῆς Ἀστραπῆς καὶ παίρνουν πάλι τὶς θέσεις τους ἀπὸ τὴ μιά κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μερὶὰ τοῦ χρυσοῦ θρόνου.

Ὁ Μεγάλος Μάγος κατεβαίνει ἀπὸ τὸ θρόνο του καὶ πηγαίνει κοντὰ στὶς σφαῖρες. Τὰ δάχτυλά του ψάχνουν τὴ λεία ἐπιφανειακά σφαῖρας καὶ πιέζουν ἀπὸ ἕνα ἀόρατο κουμπὶ σὲ καθεμιά.

Οἱ σφαῖρες ἀνοίγουν στὰ δυὸ σάν ὄστρακα τῆς θάλασσας!

—Καὶ τώρα, λέει στοὺς Ὑπεράνθρωπους, κάνετε ἄλλο ἕνα βήμα μπροστά!

Οἱ ἥρωές μας ὑπακούουν μηχανικά, χωρίς νὰ ἔχουν τὴ δύναμη νὰ ἀντισταθοῦν στὴ διαταγὴ αὐτὴ καὶ στὴν ὑπνωτιστικὴ ἐπιρροὴ τών διαβολικῶν ματιῶν τοῦ τοίχου!

—Μπράβο!, κάνει ὁ Μεγάλος Μάγος. Τώρα, ἄλλο ἕνα βήμα! Ὡραία! Κι' ἄλλο ἕνα! Κι' ἄλλο ἕνα! Κι' ἄλλο ἕνα! Κι' ἄλλο ἕνα! Καὶ προσέξτε! Δὲ θὰ ἀποσπάσετε οὔτε στιγμὴ τὰ μάτια σας ἀπὸ τὰ μεγάλια μάτια πού σὰς κυττάζουν ἀπὸ τὸν τοῖχο! Ἀκούτε; Οὔτε στιγμή!... Ἐμπρός! Κάνετε κι' ἄλλο ἕνα βήμα μπροστά! Περίφημα! Σταθῆτε τώρα ὁ καθένας σας μπροστά σὲ μιά σφαῖρα! Μπράβο! Εἶστε ὑπάκουοι ὑπηρέτες! Μπορῶ νὰ

σὰς ἐκφράσω τὴν εὐαρέσκειά μου!

Τὸ πρόσωπό του λάμπει ἀπὸ ἱκανοποίησι καὶ ἀγρυπνία χαρά. Μιὰ στιγμή ἀκόμα καὶ οἱ Ὑπεράνθρωποι, οἱ τρομερώτεροι ἀντίπαλοί του θὰ εἶναι γιὰ πάντα φυλακισμένοι μέσα στὶς ἀθραυστὲς διαφανεῖς σφαῖρες του, καταδικασμένοι νὰ πεθάνουν ἐκεῖ μέσα ἀπὸ πείνα καὶ δίψα!

—Καὶ τώρα λέει, μ' ἓνα πήδημα θὰ βρεθῆτε μέσα στὶς σφαῖρες! Ἀκούτε; Θὰ πηδήξετε μέσα στὶς σφαῖρες! Ἔτσι μοι; Ἐμπρός!

Οἱ τέσσαρες Ὑπεράνθρωποι πηδοῦν ταυτόχρονα καὶ βρίσκονται ὀρθοὶ μέσα στὶς σφαῖρες πού θὰ γίνουν ἡ φυλακὴ τους καὶ ὁ τάφος τους!

Ὁ Μεγάλος Μάγος, ἀφήνοντας ἓνα γρύλλισμα, πού θυμίζει πεινασμένο ἀγρίμι πού ρίχνεται στὴ λεία του, τρέχει κοντὰ στὶς σφαῖρες γιὰ νὰ τὶς κἀνὴ νὰ κλείσουν καὶ νὰ φυλακίσουν τοὺς Ὑπεράνθρωπους!

Καὶ τότε συμβαίνει κάτι πού οὔτε ὁ ἴδιος οὔτε οἱ ἀκόλουθοί του μπορούσαν νὰ προβλέψουν.

Ὁ Κοντοστούπης κρυμμένος πάντα πίσω ἀπὸ τὸ θρόνο, παρακολουθεῖ τὴν τρομερὴ αὐτὴ σκηνὴ με ἀγωνία καὶ ταραχὴ.

«Ἄγιοι Πάντες!, σκέπτεται. Τὶ κακὸ εἶν' αὐτὸ πού πάθαμε; Ἄν οἱ Ὑπεράνθρωποι κλειστοῦν μέσα σ' αὐτὲς τὶς σφαῖρες τοῦ διαβόλου, ὁ κόσμος εἶναι χαμένος! Τὶ νὰ κά-

νω, Θεούλη μου; Τὶ νὰ κάνω; Μ' ἔχει πιᾶσει ἡ καρδιά μου καὶ τὰ γόνατά μου τρέμουν! Ἡ μέση μου ἔχει λυθῆ καὶ δὲν μπορῶ καλά - καλά νὰ σταθῶ ὀρθός! Ἄλλοιὼς θὰ τοῦ ἔδειχνα ἐγὼ τοῦ παλιο-Χουάνα! Θὰ τὸν ἄρπαξα ἀπὸ τὸ λαίμαρό καὶ θὰ τὸν ἔκανα νὰ βγάλῃ τὴ γλώσσα του μιὰ σπιθαμὴ ἔξω! Ὦχ! Τὶ νὰ κάνω, Θεούλη μου; Δόσε μου φῶτισι, πρὶν... λιποθυμήσω;»

Καὶ τότε τὰ μάτια του καρφώνονται στὸ κουμπί, πάνω στὸ μπράτσο τοῦ θρόνου, μετὸ ὅποιο ὁ Μεγάλος Μάγος εἶχε βάλει σὲ λειτουργία τὰ δύο μεγάλα σατανικὰ μάτια τοῦ τοῖχου!

«Ἄγιε Ὀνούφριε!, σκέπτεται ὁ νάνος. Πῶς δὲν τὸ σκέφθηκα νωρίτερα αὐτό; Τὸ κουμπί! Πρέπει νὰ πιέσω τὸ κουμπί! Θὰ ἐλευθερώσω ἔτσι τοὺς Ὑπεράνθρωπους ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ τοῖχου!»

Κάνει ν' ἀπλώσῃ τὸ χέρι του πρὸς τὸ μπράτσο τοῦ θρόνου μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἕνας Χουάνα μπαινὲ μπροστά του μετὸ τὸ πιστόλι του προτεταμένο!

Εἶναι ὁ ἴδιος Χουάνα, πού λίγα λεπτά πρὶν εἶχε κυττάξει με ὑπόψια τὸν Κοντοστούπη! Ἡ ἄφιξι τῶν Ὑπεράνθρωπων εἶχε ἀποσπάσει τὴν προσοχὴ του, μὰ τώρα φαίνεται διατεθειμένος νὰ ξεκάνῃ τὸν μικρόσωμο «Χουάνα», πού βλέπει γιὰ πρώτη φορά!

—Εἶσαι κατάσκοπος!, λέει στὸν Κοντοστούπη. Θὰ σὲ σκοτώσω! Λέγε γρήγορα,

ποιός είσαι και τι κάνεις εδώ.

Δὲν προλαβαίνει νὰ ἀποτελειώσῃ τὴ φράση του. Ὁ Κοντοστούπης, μὲ μιὰ γοργὴ κίνησι, τὸν χτυπάει στὸ χέρι, κλονώντας τὰ δάχτυλά του νὰ ἀνοίξουν καὶ νὰ παρατήσουν τὸ πιστόλι!

Ἔπειτα, ἡ γροθιά τοῦ νάνου χώνεται μὲ ὀρμὴ στὸ στόμαχί του καὶ ὁ Χουάνα διπλώνεται στὰ δύο, ἀφήνει ἓνα ὑπόκωφο βογγητὸ καὶ σωριάζεται χάμω!

Μὲ τὴν ἴδια γρηγοράδα, ὁ Κοντοστούπης ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ πιέζει τὸ κουμπί!

Στὸ μεταξύ, ὁ Μεγάλος Μάγος ἔχει βρῆ, πασπατεύοντας τὸ δεύτερο ἀόρατο κουμπὶ κάθε σφαίρας καὶ τὸ ἔχει πιέσει!

Οἱ σφαῖρες κλείνουν ἀργὰ σὰν ὄστρακα, ἐνῶ οἱ Ὑπεράνθρωποι μένουν ἀκίνητοι ἀδρανεῖς μὲ μιὰ ἔκφρασι μοιρολατρίας, στὰ πρόσωπά τους! Ὅλα εἶναι χαμένα! Ὅλα...

Καὶ τότε, ξαφνικὰ τὰ μεγάλα, ἀλλόκοτα διαβολικά, μάτια τοῦ τοῖχου παύουν νὰ σκορπίζουν τὴν τρομερὴ ἀκτινοβολία τους! Γίνονται δύο σκοτεινὲς τρύπες!

Τὰ κορμιά καὶ τὰ πνεύματα τῶν Ὑπεράνθρωπων ἐλευθερώνονται! Οἱ ἥρωές μας ἀνακτοῦν τὴ δύναμί τους καὶ τὴν κίνησι τῶν μελῶν τους, λίγο πρὶν τὰ δύο ἡμισφαίρια κάθε σφαίρας σμιξουν καὶ τοὺς φυλακίσουν γιὰ πάντα!

Ἐλευθερώνονται καί, ἀρ-

πάζοντας τὰ δύο ἡμισφαίρια μὲ τὰ πανίσχυρα δάχτυλά τους, τραβοῦν μὲ δύναμι!

Γιὰ μερικές στιγμές, γεμάτες ἀγωνία γιὰ τὴν Ἀστρατὴ πού παρακολουθεῖ τὴ σκηνὴ αὐτὴ μέσα ἀπὸ τὴ σφαῖρα της γιὰ τὸν Κοντοστούπη πού ἔχει γίνει μούσκεμα στὸν ἰδρῶτα ἀπὸ τὴν ταραχὴ καὶ γιὰ τοὺς τέσσερις ἄντρες, δὲν συμβαίνει τίποτα!

Οἱ σφαῖρες μένουν μισόκλειστες μὲ τὰ ἡμισφαίριά τους μερικὰ μόνο ἐκατοστὰ τὸ ἓνα ἀπ' τ' ἄλλο!

Ἐλεύθεροι!

ΑΦΝΙΚΑ, ἓνας ξερός κρότος ἀντηχεῖ! Ἡ μιὰ σφαῖρα ἀνοίγει καὶ χωρίζεται: στὰ δύο καὶ ὁ Ὑπεράνθρωπος πηδάει ἔξω!

Κάνει νὰ κινηθῆ πρὸς τὶς ἄλλες σφαῖρες γιὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἄλλους μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ τρεῖς ξεροὶ κρότοι ἀκούγονται σχεδὸν ταυτόχρονα καὶ ὁ Ἐλ Γκρέκο, ὁ Κεραινὸς κι' ὁ Ὑπερέλληνας πηδοῦν κι' αὐτοὶ ἔξω ἐλεύθεροι!

Ἐνας βαθὺς στεναγμὸς βγαίνει ἀπὸ τὰ στήθη τους. Εἶχαν γλυτώσει ἀπὸ τὸν πιὸ τρομερὸ κίνδυνον, πού εἶχαν δοκιμάσει ποτέ!

Μὰ δὲν χάνουν τὸν καιρὸ τους. Ἐνῶ ὁ Ὑπερέλληνας ὀρμαεῖ πρὸς τὴ σφαῖρα πού κρατᾷ αἰχμάλωτη τὴ μητέρα του, οἱ ἄλλοι κυττάζουν

γύρω για να πιάσουν το Μεγάλο Μάγο!

Μα τους περιμένει μιά μεγάλη έκπληξη! 'Ο Μεγάλος Μάγος έχει εξαφανιστή! Και μαζί του έχει εξαφανιστή κι' ο Κοντοστούπης!

—Τι έγινε ο αρχηγός των Χουάνα; λέει με άπορία ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο. Και τι έγινε ο Κοντοστούπης; Είμαι βέβαιος ότι ο μικρόσωμος Χουάνα, που μ'ας έσωσε, ήταν ο Κοντοστούπης! Πώς όμως δρέθηκε εδώ;

—'Ας μεταφέρουμε έξω τη σφαίρα με την 'Αστραπή, λέει ο 'Υπεράνθρωπος. Θά

'Ο πλανήτης 'Αμόν δεν υπάρχει πιά!

την αφήσουμε σε ασφαλές μέρος κι' έπειτα θα γυρίσουμε για να βρούμε τον Κοντοστούπη! Δεν μπορώ να καταλάβω όμως πώς δρέθηκε εδώ! Μήπως έκανες λάθος, Έ λ Γ κ ρ έ κ ο;

—'Οχι!, απαντούν μαζί ο Κεραυνός κι' ο 'Υπερέλληνας. 'Ηταν πραγματικά ο Κοντοστούπης μεταμφιεσμένος σε Χουάνα!

—'Εμπρός λοιπόν!, λέει ο 'Υπεράνθρωπος.

'Ο μικρός γιός της 'Αστραπής σηκώνει στα χέρια του την τεράστια διαφανή σφαίρα, που περιέχει τη μητέρα του, και βγαίνει από το παλάτι πετώντας ακολουθούμενος από τους άλλους.

Οι Χουάνα προσπαθούν να έμποδίσουν τους ήρωές μας με τη βοήθεια μικρών ρομπότ και μετάλλινων θηρίων, μα τίποτα δεν μπορεί να σταματήσει τώρα τους 'Υπεράνθρωπους!

Σκορπίζοντας στο πέρασμά τους το θάνατο και την καταστροφή, βγαίνουν από την υπόγεια πόλη των Χουάνα, έξω στο μεγάλο αεροδρόμιο!

'Εκεί όμως τους περιμένει μιά δυσάρεση έκπληξη!

'Ο αέρας όλόγυρα είναι γεμάτος από Χουάνα που πετούν αφήνοντας μανιασμένα ούρλιαχτά πολέμου, με τ'α τρομερά πιστόλια τους στα χέρια!

Το αεροδρόμιο εξάλλου είναι πλημμυρισμένο από τερατώδη θηρία - ρομπότ - μετάλλ-

Οι γροθιές του 'Υπερανθρώπου κάνουν θαύματα!

Λιονους ρινόκερους και ίπποπόταμους, λιοντάρια και τίγρεις και ελέφαντες και από μικρόσωμου ανθρώπους — ρομπότ, που επιτίθενται όλα μαζί έναντίον των 'Υπερανθρώπων!

Οι ήρωές μας αναγκάζονται να δώσουν μάχη. 'Ο 'Υπερέλληνας άκουμπάει χάμω την σφαίρα με την 'Αστραπή και, μαζί με τους άλλους, απογειώνεται και άντεπιτίθεται!

Μια σκληρή σύγκρουσι αρχίζει! Τέσσερις άνθρωποι από τους όποιους ό ένας παιδί, άντιμετωπίζουν χιλιάδες Χουάνα και έκατοντάδες με-

τάλλινα ρομπότ!

Τά πιστόλια των κατοίκων του πλανήτη 'Αμόν έκτοξεύουν έναντίον των φίλων μας τις λευκές έκτυφλωτικές λάμπες τους και οι 'Υπεράνθρωποι χάνονται γ:ά μερικές στιγμές κάθε φορά, για να έμφανισθούν πάλι και να συνεχίσουν με πιό μεγάλη όρμη την έπίθεσι!

Τά ρομπότ κάθε φορά που ένας 'Υπεράνθρωπος αναγκάζεται να προσγειωθή ρίχνονται έπάνω του και τον θάβουν κάτω από τό βάρος των μετάλλινων κορμιών τους! Μά και πάλι οι 'Υπεράνθρωποι κατορθώνουν να ξεφεύ-

γουν τσακίζοντας τὰ πάντα με τὶς φοβερὲς γροθιές τους!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Κεραυνὸς καὶ ὁ Ὑπερέλληνας δουλεύουν γοργὰ συντρίβοντας με τὰ χτυπήματά τους Χουάνα καὶ ρομπότ! Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ κάνει πραγματικὴ θραύσι εἶναι ὁ Ἐ λ Γ κ ρ ἔ κ ο!

Τὸ ἀτομικὸ πιστόλι του δουλεύει ἀδιάκοπα ἐκτοξεύοντας τὴν τρομερὴ, διασπαστικὴ ἀτομικὴ ἐνέργεια, ἐνῶ ὁ Ἑλληνας γυρίζει γοργὰ τὴν κἀννη ττου πρὸς κάθε κατεύθυνσι! Μεγάλα κενὰ σχηματίζονται στὶς γραμμὲς τῶν ἰπτάμενων Χουάνα καὶ τῶν ρομπότ.

Μὰ τὰ κενὰ αὐτὰ συμπληρώνονται σχεδὸν ἀμέσως ἀπὸ ἄλλους Χουάνα καὶ ἄλλα ρομπότ, ποὺ παίρνουν τὴ θέσι τῶν πρώτων!

Ἡ Ἀστραπὴ κλεισμένη μέσα στὴ διαφανὴ σφαῖρα της, μάταια πασχίζει νὰ σπάσῃ τὰ τειχώματά της γιὰ νὰ βγῆ καὶ νὰ βοηθήσῃ τοὺς δικούς της, ποὺ ἡ θέσις τους γίνεται ὄλο καὶ πιὸ κρίσιμη, γὰρ τὶ οἱ Χουάνα καὶ τὰ ρομπότ πληθαίνουν ὀλοένα!

Ἡ Ὑπερβόμβα!

ΜΑ τὶ ἔχει γίνεῖ ὁ Κοντοστούπης ὁ νάνος με τὴν καρδιὰ γεμάτη δειλία, ἡρωϊσμὸ καὶ αὐτοθυσία;

Ἄς γυρίσουμε πίσω, στὴν αἴθουσα τοῦ θρόνου τῆ στιγμῆς ποὺ οἱ Ὑπεράνθρωποι ἀ-

γωνίζονται γιὰ νὰ ἀνοίξουν τὶς σφαῖρες καὶ νὰ ἐλευθερωθοῦν. Ὁ Κοντοστούπης βλέποντας τοὺς φίλους του νὰ συνέρχονται ἀπὸ τὴν ἀλλόκοτὴ ὑπνωτιστικὴ κατάστασι, στὴν ὁποία τοὺς εἶχαν ρίξει τὰ μαγνητικὰ μάτια τοῦ τοῖχου, ἐνθουσιάζεται:

— Ζήτω!, ξεφωνίζει. Ἀγάνα καὶ τοὺς φάγαμε, Ὑπεράνθρωποι!

Καὶ ὀρμάει ἐναντίον τοῦ Μεγάλου Μάγου!

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Χουάνα γυρίζει καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια! Μὲ τὸν Κοντοστούπη ξοπίσω του βγαίνει ἀπὸ τὴν αἴθουσα. Ἀντὶ ὅμως νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ παλάτι, ρίχνεται σὲ μιὰ σκάλα ποὺ ὀδηγεῖ πρὸς τὰ κάτω καὶ καταφεύγει σ' ἓνα μεγάλο ὑπόγειο γεμάτο μηχανές, ἐπιτημονικὰ ὄργανα καὶ μπουκαλάκια με χημικὲς οὐσίες!

Ἐκεῖ, ἀρπάζει ἓνα βάζο, γεμάτο ἀπὸ ἓνα κίτρινοκόκκινο ὑγρὸ, καὶ γυρίζει πρὸς τὸ νάνο:

— Θὰ πεθάνῃς ἄτιμε!, οὐρλιάζει. Τὸ βάζο αὐτὸ περιέχει μιὰ οὐσία ποὺ καίει τὰ πάντα!

Καὶ τινάζει τὸ βάζο ἐναντίον τοῦ Κοντοστούπη!

Μὰ ὁ νάνος ἔχει ξεχάσει πιὰ καὶ τὸν ἑαυτὸ του καὶ τοὺς φόβους του καὶ τὶς λιποθυμίες του! Τὸ μόνον συναίσθημα ποὺ νοιώθει εἶν' ἓνας ἀπέραντος θυμὸς γιὰ τὸν ἐγκληματῖα ποὺ θέλει νὰ ἐξοντώσῃ τὴν Ἀνθρωπότητα!

Σκύβει γοργὰ καὶ ἀποφεύ-

γεί το βάζο, που πηγαίνει και πέφτει μερικά μέτρα μακριά του, πάνω σε μια μεγάλη μηχανή.

Το βάζο σπάζει και το κιτρινοκόκκινο υγρό του περιχύνει τη μηχανή βγάζοντας φογερούς αχνούς! Η μεταλλινή μηχανή λιώνει και χάνεται σαν να ήταν φτιαγμένη από κερί!

—“Αγιοι! Πάντες!, τραυλίζει ο νάνος. Παραλίγο να την πάθω τη δουλειά! Τέρας! Θα σέ... φάω ζωντανό!

Μα σταματάει άμέσως, μπροστά στην έκφρασι απερίγραπτου τρόμου, που παίρνει: ξαφνικά το πρόσωπο του Μεγάλου Μάγου!

Τα μάτια του αρχικακούργου καρφώνονται στο πάτωμα, πίσω από τον Κοντροστούπη, που είναι τόσο ξεαλλα, τόσο γεμάτα φρίκη και τρέλλα, ώστε ο νάνος γυρίζει: για να δη τι συμβαίνει.

Βλέπει το κιτρινοκόκκινο υγρό του βάζου να κυλάει στο πάτωμα σαν ένα ρυάκι, καίγοντας τα πάντα στο πέρασμά του!

Κυλάει και κατευθύνεται προς ένα μακρόστενο μηχανήμα, σαν τορπίλλα, ακουμπισμένο χάμω, λίγο πιό πέρα!

Ο Μεγάλος Μάγος δείχνει το μηχανήμα αυτό τραυλίζοντας:

—“Αν... αν... φτάση έκει το υγρό είμαστε όλοι χαμένοι! Είναι... μια νέα... έφεύρεσί μου... μια υπερβόμβα που την προώριζα για τη Γη!

“Έχει την ιδιότητα, όταν έκραγή να διασπάει τα πάντα... τα μέταλλα... τις πέτρες... το χώμα... όλα! “Αν πέση πάνω σ’ ένα πλανήτη... ολόκληρος ο πλανήτης θα έκραγή και θα κομματιαστή μέσα σε λίγα λεπτά!... “Αν τώρα... το υγρό φτάση ως την υπερβόμβα, ολόκληρος ο πλανήτης Άμν θα καταστραφή και θα σκορπιστή μέσα στο διάστημα! Είμαστε όλοι χαμένοι... κι’ εγώ και οι ‘Υπεράνθρωποι: και ο λαός των Χουάνα! Φτάνει το τέλος μας!

Με τα μάτια έξω από τις κόγχες τους από τρόπο και πανικό, ο Μεγάλος Μάγος κάνει να τρέξη προς την έξοδο. Και τότε, λες και τον έσπρωξε το χέρι της Θείας Δίκης, γλυστράει, παραπατάει πέφτει μέσα στο τρομερό υγρό και... λιώνει, χάνεται με ανατριχιαστικά ούρλιαχτά!

—“Αγιοι Πάντες!, ξεφωνίζει ο νάνος τρέμοντας. “Αγιε Όνούφριε προστάτη μου! Παναγίτσα μου! Χριστουλάκη μου! “Ωχ ή καρδούλα μου!

Και βγαίνει από το υπόγειο σαν σαίτα, ανατρέπεται μερικούς Χουάνα που στέκονταν στην είσοδο του παλατιού ξεμπουκάρει έξω, διασχίζει σαν μετεωρόβλος τους δρόμους της ύπωσης πόλεως και βγαίνει στο αεροδρόμιο!

—“Υπεράνθρωποι!, ούρλιάζει πανικόβλητος. Στο πλανητόπλοιο! Πρέπει να φύγουμε άμέσως! Ο πλανήτης θα

ἀνατιναχτή σὲ λίγες στιγμές!

Αὐτὸ πού ἐπακολουθεῖ εἶναι δύσκολο πολὺ νὰ τὸ περιγράψῃ κανεὶς.

Οἱ Ὑπεράνθρωποι συσπείρονται μεταξὺ τους καί, ἐνώ ὁ Ὑπερέλληνας σηκώνει μὲ τὰ μπράτσα του τὴ σφαῖρα ὅπου ἡ Ἀστραπὴ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι αἰχμάλωτη, ὁρμοῦν ὅλοι μαζί, σὰν ἓνα εἶδος ζωντανῆς σφήνας ἐναντίον τῶν πυκνῶν φαλάγγων τῶν Χουάνα καὶ τῶν ρομπότ.

—Γρήγορα!, οὐρλιάζει ὁ Κουνοστούπης. Γρήγορα! Θὰ τιναχτοῦμε στὸν ἀέρα! Ἡ βόμβα θὰ πάῃ στὸ ὑγρό... ὄχι, ὄχι! Τὸ ὑγρὸ θὰ πάῃ στὴ βόμβα καί... καὶ ἐμεῖς θὰ πάμε... στὸ διάβολο! Ὦχ ἢ καρδούλα μου!

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ σύντομη μὰ σκληρὴ μάχη, οἱ Ὑπεράνθρωποι διασποῦν τὶς γραμμὲς τῶν ἀμέτρητων ἀντιπάλων τους, φτάνουν στὸ πλανητόπλοιό τους, μπαίνουν μέσα, σπρώχνοντας μπροστὰ καὶ τὴ σφαῖρα μὲ τὴν Ἀστραπὴ καὶ ἀπογειώνονται μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα!

Περνοῦν μερικὰ λεπτά, γεμᾶτα ἀγωνία! Τὸ πλανητόπλοιο ἀπομακρύνεται, ἐνῶ τὰ μάτια τῶν Ὑπεράνθρωπων εἶναι καρφωμένα πάνω σὸν πλανήτη Ἀμόν, πού φαίνεται

τώρα ὅπως τὸ φεγγάρι ἀπὸ τὴ Γῆ!

Ξαφνικά, μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξι ἀντηχεῖ! Μπροστὰ, στὰ κατὰπληκτα μάτια τους, ὁ πλανήτης ἀνοίγει στὰ δυό, σὰν ἓνα τεράστιο καρπούζι, καὶ σκορπίζεται σὲ ἑκατομμύρια κομμάτια μέσα στὸ διάστημα!

Ὁ πλανήτης Ἀμόν δὲν ὑπάρχει πιά! Οἱ Χουάνα, πού ἀπειλοῦσαν μὲ ἐξόντωσι τὴ Γῆ, δὲν ὑπάρχουν πιά!

— Τὸ βρῆκα!, οὐρλιάζει μιὰ φωνὴ πίσω ἀπὸ τοὺς Ὑπεράνθρώπους. Ζήτωωω!

Γυρίζουν μὲ ἀπορία καὶ βλέπουν τὸ νάνο νὰ πασπατεύῃ τὴ διαφανὴ σφαῖρα τῆς Ἀστραπῆς.

—Βρῆκα τὸ κουμπί!, λέει πάλι. Κυττάξτε!

Καὶ πιέζει. Ἐνὰς κρότος ἀκούγεται καὶ ἡ σφαῖρα ἀνδύει στὰ δυό!

Ἡ Ἀστραπὴ πηδάει: ἔξω χαρούμενη καὶ ἐλεύθερη καὶ δίνει δυὸ δυνατὰ φιλιὰ στὰ μάγουρα τοῦ Κουνοστούπη. Αὐτὸς γίνεται κατακόκκινος κ' ἔπειτα χλωμιάζει σὰν νεκρὸς.

—Ὦχ!, τραυλίζει παραπατώντας. Βάστα, καρδούλα μου! Φιλιὰ ἦταν αὐτὰ ἤ... ὑπερβόμβες;

Καὶ πέφτει... λιπόθυμος.

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ Θάνου Ἀστρίτη.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις — Ἀποκλειστικότης «Ὑπεράνθρωπος».

ΠΡΟΣΟΧΗ

Οί αναγνώστες μας που επιθυμούν ν' αποκτήσουν τὰ προηγούμενα τεύχη τῶν ἐκδόσεών μας, Μικροῦ Ἡρώος, Ὑπερανθρώπου, Γκρέκο, Ζορρό, κλπ., μπορούν νὰ τὰ ζητήσουν ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, Λέκκα 22, ἐντὸς τῆς στοᾶς, καὶ ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα καταστήματα διαφόρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ:

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀθαν. Τουφεξῆ, ὁδὸς Βενιζέλου καὶ Εὐριπίδου γωνία, ἔναντι Ἐμπορικῆς σχολῆς.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀνδρέα Ρέκου, Ἐγνατίας 67.

ΒΟΛΟΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἰωάννου Μαναρίδη, Κ. Καρτάλη 4δ.

ΚΑΒΑΛΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀθαν. Παπαδογιάννη.

ΚΟΡΙΝΘΟΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀλμπάνη.

ΛΟΥΤΡΑΚΙ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀλμπάνη.

ΚΑΡΔΙΤΣΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἰωάν. Τσοπελάκου.

ΛΕΥΚΩΣΙΑ: Βιβλιοπωλεῖον Α. Πολίτη, Λεύκωνος 20

ΛΟΝΔΙΝΟΝ: Βιβλιοπωλεῖον ΖΕΝΟ, Δανίας 6, Δυτικὸς τομεὺς ἀρ. 2.

ΣΙΔΝΕ·Υ· ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ: Βιβλιοπωλεῖον Σαλαπάτα.

ΑΔΕΛΑ·Ι·ΔΑ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ: Βιβλιοπωλεῖον Παλάση.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ: Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων Ἀθην. Τύπου.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Μ. ΗΡΩΟΣ» σᾶς καθιστᾶ γνωστὸν ὅτι:

«Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΟΣ» κυκλοφορεῖ κάθε ΤΡΙΤΗΝ.

«Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ» κυκλοφορεῖ κάθε ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ.

Καὶ τέλος ἡ ἀνατύπωσις τοῦ «Μ. ΗΡΩΟΣ» κυκλοφορεῖ κάθε ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Προσοχή

Μερικά πράγματα που πρέπει να ξέρουν όλοι οι ανάγνώστες μας:

1) Όσοι θέλουν να τους στείλουμε τεύχη ταχυδρομικώς πρέπει να στέλνουν και τα ταχυδρομικά έξοδα, που είναι 2 δραχ. για κάθε τεύχος.

2) Κάθε τόμος κοστίζει 14 δραχ. καινούργιος. Για να σταλή ταχυδρομικώς ένας τόμος χρειάζονται γραμματόσημα 2 δραχ.

3) Η βιβλιοδεσία κάθε τόμου κοστίζει 5 δραχ.

4) Παρακαλούνται οι ανάγνώστες να βάζουν τα σωστά γραμματόσημα στα γράμματά τους, γιατί αναγκάζομαστε να τα πληρώνουμε έμεις διπλά!

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Όλα τα γράμματα και τα ταχυδρομικά δέματα και οι επίταγές να στέλνονται στη διεύθυνσι:

Γεώργιον Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Αθήνας

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Οί τόμοι και τα προηγούμενα τεύχη των εκδόσεών μας πωλούνται στα γραφεία μας, Λέκκα 22, εντός της στοάς. Κάθε τεύχος πωλείται 1.40 δραχ., και οί τόμοι, πρὸς 14 δραχ. ἕκαστος. Ἡ βιβλιοδεσία ἐνὸς τόμου κοστίζει 5 δραχ. καὶ δὲν παίρνει ἔκπτωσι. Τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα ἐνὸς τόμου εἶναι 2 δραχ. Οἱ ἀναγνώστες μας τῶν ἐπαρχιῶν μποροῦν νὰ μᾶς στέλνουν τὸ ἀντίτιμον τῆς παραγγελίας τους σὲ γραμματόσημα καινουργῆ, καὶ ὅσοι ἔχουν τεύχη πρὸς βιβλιοδεσίαν νὰ τὰ στέλνουν μὲ τὸ ἀπλὸ ταχυδρομεῖο.

Ο ΠΥΡΓΟΣ

ΤΟΥ

ΜΑΥΡΟΥ ΠΑΝΘΗΡΑ

Το τεύχος 62, που έχει τον παραπάνω παράξενο τίτλο, είναι ένα από τα πιο παράξενα και πιο μυστηριώδη τεύχη του «Υπερανθρώπου»!

Σύμφωνα με μιὰ παλιά παράδοσι τῶν ἰθαγενῶν τῆς Ἀφρικής, σὲ μιὰ ἔρημη καὶ ἀγνωστὴ περιοχὴ ζοῦν μαῦροι ἀνθρωποπάνθηρες, ποὺ ἔχουν ὑπερφυσικὲς ἰκανότητες!

Κανένας δὲν ξέρει ἂν αὐτὴ ἡ παράδοσι εἶναι ἀληθινὴ, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ἓνας ἀνθρωποπάνθηρας βγαίνει ἀπὸ τὸ κρησφύγετό του καὶ πηγαίνει στὴν Ἀμερικὴ!

Ἐκεῖ, σκορπίζει τὸν τρόμο καὶ τὴν καταστροφὴ ὥσπου οἱ Ὑπεράνθρωποι ἐπεμβαίνουν καὶ ἀρχίζουν ἓνα ἀδυσώπητο κυνηγητό, γεμάτο θεαλλώδη ἐπεισόδια καὶ συναρπαστικὲς συγκρούσεις!

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 2ον — Τόμος 8ος — Άρ τεύχους 61 — Δραχ. 2.
Γραφεία: όδός Λέκκα 22 (έντός τής στοάς). Τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρο. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδασυλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συνδρομαί έσωτερικού:	Συνδρομαί έξωτερικού:
Έτησία ..... δρχ. 100	Έτησία .... Δολάρια 4
Έξάμηνος ..... > 55	Έξάμηνος .... > 2

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

1) Υπεράνθρωποι S.O.S. 'Η Γη κινδυνεύει!	26) 'Ο Πόλεμος τών Άστρον
2) Οί τερατάνθρωποι έκδικύνται.	27) Υπεράνθρωπος έναντίον 'Υπερανθρώπων
3) Τό κυνήγι τών 'Ιπταμένων Δίσκων.	28) Στή χώρα τών Κενταύρων
4) Μόνος έναντίον χιλίων.	29) Σατούρα, ή Κόρη τού Μαύρου Υπερανθρώπου
5) Οί Ούρανοξύστες καταρέουν.	30) 'Η Προδοσία τού Κεραυνού
6) Οί 'Υπ'άνθρωποι έξοντώνονται	31) Οί Φτερωτοί Μονομάχοι
7) Σύγκρουσις Γιγάντων	32) 'Η Μυστική τού Πλανήτη χρόνου
8) 'Ο Μαύρος Θεός Θανατώνει	33) 'Ο Μεγάλος 'Όρκος
9) Κεραυνός, ό Γυιός τού 'Υπερανθρώπου.	34) Τό Τέλος τής Γης
10) Στά δόντια τού Λιονταριού	35) Ζωντανή Παγίδα
11) Οί 'Αετοί έφρομούν!	36) Κουρσάροι τών Ούρανών
12) Τό Τραίο τού Θανάτου	37) 'Ο Άόρατος Άνθρωπος
13) Στή Χώρα τών Τρελλών	38) 'Ο Πράσινος Τρόμος
14) 'Ο προδότης παγιδεύεται	39) Τά 'Όντα τού 'Όλθου
15) 'Ο Κεραυνός ύποτάσσει τή Ζούγκλα!	40) Οί Μαύροι Έωσφόροι.
16) 'Ο Πέτρινος Κύκλωπας.	41) 'Ο Θάνατος τού Φάουστ
17) Άστραπή, ή Κόρη τού 'Υπερανθρώπου.	42) 'Η Γροθιά τού 'Ελληνα
18) Κεραυνός έναντίον Κεραυνού	43) 'Ο 'Ελ Γκρέκο Δεσμώτης
19) 'Ο Άρχων τού Κάστρου	44) Τό Τέλος τών Ούρανών
20) 'Ο Τόμος τών 'Όραμών	45) 'Η Φάσματτα ένδεικται
22) Τά Μυστικά τού Πράσινου 'Ελλάσματος	46) 'Ο 'Εχθρός τού Κάσμου
23) 'Η Άστραπή επιτίθεται	47) 'Η Άνάστασις τού Φάουστ
24) Στήν Άνκαλιά Έφπετάν	48) 'Η Γιγαντομα χία
25) Σατούρ, ό Μαύρος Υπεράνθρωπος	49) 'Ο Γάμος τού 'Ελ Γκρόκε
	50) 'Η Βελόνα τής Μάγισσας
	51) 'Η φλεγόμενη Λίμνη
	52) Υπερέλληνας
	53) Τζέικλ ό Κτηνάθρωπος
	54) Στήν Κοιλιάδα τών Τεράτων
	55) Δαυίδ και Γολιάθ
	56) Τρόμος, ό Θεός τού Πολέμου

